

Lecții biblice pentru Sabat

EVANGHELIA DUPĂ IOAN (I)

Iulie - Septembrie 2004

Cuprins

- 5** Cuvântul era Dumnezeu
10 Mielul lui Dumnezeu
15 Nunta din Cana
20 Templul
25 Nicodim (I)
31 Nicodim (II)
36 Isus și Ioan Botezătorul
42 Femeia samariteană (I)
47 Femeia samariteană (II)
53 Fiul slujbaşului împărătesc
58 Paraliticul de la Betesda
63 Autoritatea Fiului
68 Hrănind mulțimea

Lecțiile biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat în întregime pe Biblie și pe Spiritul Profeției fără comentarii adiționale. Citatele sunt pe cât de scurte cu putință, pentru a transmite gânduri directe și concise. Parantezele [] sunt folosite în unele cazuri pentru a asigura claritatea, contextul corespunzător și o citire ușoară. Se recomandă cu toată căldura studierea în continuare a materialelor folosite drept sursă.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: azsmr@xnet.ro
www.sdarm.net/romania

ISBN 973-86774-1-6

Cuvânt înainte

Din modestie, autorul celei de a patra evanghelii nu se identifică, nici nu face vreo referire la sine ca fiind unul din cei doisprezece ucenici care L-au urmat mai întâi pe Isus (Ioan 1:37). În loc de aceasta, el face aluzie la „un alt ucenic,” „ucenicul,” „ucenicul pe care-l iubea Isus,” „ucenicul acela” și „ucenicul care mărturisește aceste lucruri” (Ioan 8:15; 19:26; 21:20,23,24). Faptul că alți ucenici proeminenți sunt menționați pe nume, în timp ce numele lui Ioan este omis, pare să indice că el trebuie să fi fost autorul acelei evanghelii.

Tradiția atribuie cea de a patra evanghelie lui Ioan, ucenicul cel iubit. Într-una din scrierile sale (*Împotriva ereziilor*, 3:1, 1), Irineu pretinde că ar fi primit-o de la Polycarp, episcopul Smirnei, care era un ucenic al apostolului Ioan. Polycarp citează prima epistolă a lui Ioan, care – datorită asemănării sale cu cea de-a patra evanghelie în prolog, datorită ideilor sale, precum și datorită vocabularului și stilului – arată că atât epistola, cât și Evanghelia au provenit aproape sigur din aceeași mână.

„Ioan s-a prins de Hristos, după cum vița se prinde de arac. Pentru Maestrul său, el a înfruntat pericolele sălii de judecată și a zăbovit în jurul crucii, iar la vestea că Hristos a înviat, el s-a grăbit la mormânt, depășindu-l în zelul său chiar și pe Petru cel impetuos.

„Iubirea încrezătoare și devotamentul neegoist manifestat în viața și caracterul lui Ioan prezintă lecții de nespusă valoare pentru biserica creștină. Ioan nu poseda de la natură frumusețea de caracter pe care a dat-o pe față experiența lui de mai târziu. Din fire, el avea defecte serioase. El nu era doar mândru, impunător și ambițios după onoare, ci și impetuos și plin de resentimente când era jignit. El și fratele său erau numiți ‚fiii tunetului’. Temperamentul rău, dorința de răzbunare, spiritul de critică, se găseau toate în ucenicul cel iubit. Dar dincolo de toate acestea Învățătorul divin vedea inima aprinsă, sinceră, iubitoare. Isus a muștrat acest egoism, i-a dezamăgit ambițiile, i-a testat credința. Dar El i-a descoperit aceea după ce tânjea sufletul său – frumusețea sfințeniei, puterea transformatoare a iubirii.” *Istoria faptelor apostolilor*, pg.422.

Fie ca spiritul lui Hristos să ne conducă studiile în acest trimestru și să ne atingă inimile ca răspuns la iubirea Sa!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

NOTĂ: Trimestrul acesta toate darurile pentru Sabatul Întâi au fost dedicate lucrării de educație. Sunt proiectate două instituții de educație primară (una în Filipine și una în Brazilia) și o școală misionară (în Statele Unite). Vă rugăm să dăruți cu generozitate lucrării de educație, care este atât de vitală pentru timpul nostru.

Darul Sabatului Întâi Uniunea Filipineză

Sabat. 3 iulie 2004

„Când sunt desfășurate corespunzător, școlile bisericii vor fi mijloacele de ridicare a standardului adevărului în locurile unde sunt întemeiate; căci copiii care primesc o educație creștină vor fi martori pentru Hristos. După cum Isus a dezlegat în templu tainele pe care preoții și conducătorii nu le înțelegeau, tot astfel în lucrarea de încheiere a acestui pământ, copiii care au fost educați corespunzător, vor rosti în simplitatea

lor cuvine care vor fi o uimire pentru oamenii care vorbesc acum despre o ,educație mai înaltă’.” *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg. 144.

Câmpul Luzon din Uniunea Filipineză a conceput un program de școală bisericească foarte reușit. Prin donații de la părinți și de la comunitățile locale, este în desfășurare construcția unei clădiri care să servească permanent drept școală și sediu al centrului educațional. Apelăm acum la frații și surorile din toată lumea să participe împreună cu noi la realizarea acestei lucrări de școală a bisericii. Ne rugăm ca Domnul să vă răsplătească bunăvoința de a dăru pentru acest proiect și să vă binecuvânteze mai mult.

Programul școlii a fost o mare binecuvântare pentru biserică. Acum se poate da tineretului o educație care nu este doar academică, ci are o puternică bază spirituală. În realizarea acestui proiect școlar, voi veți ajuta nenumăraților copii să dobândească o mai bună cunoaștere a Domnului și Mântuitorului nostru.

„După cum copiii au cântat în curțile templului: ,Osana: Binecuvântat este Acela care vine în numele Domnului’ (Marcu 11:9), tot astfel și în aceste zile de pe urmă, glasurile copiilor se vor înălța să dea ultima solie de avertizare unei lumi care pier. Când inteligențele cerești văd că oamenilor nu li se mai îngăduie să prezinte adevărul, Duhul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor și ei vor face o lucrare în proclamarea adevărului, pe care lucrătorii mai în vârstă nu o pot face, fiindcă drumul le va fi îngrădit.” *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg.144.

Frații și surorile voastre din Uniunea Filipineză

Cuvântul era Dumnezeu

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14).

„Din toată veșnicia Hristos a fost unit cu Tatăl și când a luat asupra Lui natura umană, El era încă una cu Dumnezeu.” *Selected Messages*, bk.1, pg.228.

Recomandare pentru studiu: *Parabolele Domnului*, pg.82,83.

(Răsplata căutării)

Credința prin care trăiesc, pg.46.

Duminică

27 iunie

1. ISUS, UNA CU TATĂL

a. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre Isus înainte de întruparea Lui? Ioan 1:1,2.

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era ‚chipul lui Dumnezeu,‘ chipul măreției și maiestății Sale, ‚strălucirea slavei Sale‘. Tocmai pentru a manifesta această glorie a venit El în lumea noastră.” *Hristos, Lumina lumii*, pg.15.

„Vorbind despre pre existența Sa, Hristos ne duce cu gândul înapoi prin veacurile nesfârșite. El ne asigură că n-a existat niciodată un timp când El să nu fi fost într-o apropiată părtășie cu Dumnezeu cel veșnic.” *The Signs of the Times*, 29 august 1900.

„Hristos, Cuvântul, unicul născut al lui Dumnezeu, era una cu Tatăl cel veșnic – una în natură, în caracter, în scop – singura ființă care putea pătrunde în toate sfaturile și scopurile lui Dumnezeu.” *Patriarhi și Profeți*, pg.32.

b. Cum este privit Isus de către Tatăl și de îngeri? Psalmii 45:6; Isaia 9:6; Evrei 1:6-8.

„Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu, radiind de lumina ce se revarsă continuu din prezența Sa și grăbindu-se cu aripi iuți a îndeplini voia Lui. Dar Fiul, unsul lui Dumnezeu, ‚chipul expres al persoanei Sale,‘ ‚strălucirea slavei Sale,‘ ‚susținând toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale,‘ deține supremația asupra lor, a tuturor (Evrei 1:3).” *Patriarhi și profeți*, pg.32.

2. ISUS, CREATORUL

a. Cine a creat toate lucrurile? Ioan 1:3,10; Coloseni 1:1-17.

„La început, Dumnezeu a fost descoperit în toate lucrările creațiunii. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a atârnat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. ‚Puterea Lui întărește munții. ‚Marea este a Lui și El a făcut-o’ (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost Acela care a umplut pământul de frumusețe și aerul de cântări. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din aer și din cer, El a înscris solia iubirii Tatălui.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.15.

b. Cum au fost create lumile și universul? Psalmii 33:6,9; 104:1-6. Cum era lumea noastră când a fost creată?

„Dumnezeu a vorbit și cuvintele Sale au creat lucrările Sale în lumea naturală. Creația lui Dumnezeu nu este altceva decât un rezervor de mijloace pregătite pentru El, pe care să le folosească pe moment pentru a împlini voia Sa.” – *CBVT*, pg.7.

„Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui.’ ‚Căci el a zis și s-a făcut;’ ‚El a poruncit și a luat ființă.’ El ‚a pus temeliile pământului, pentru ca să rămână pentru totdeauna’ (Psalmii 33:6,9; 104:5).

Când a ieșit din mâna Făcătorului său, pământul era peste măsură de frumos. Suprafața lui era diversificată cu munți, dealuri și câmpii, întretăiate de râuri frumoase și lacuri minunate; dar dealurile și munții nu erau abrupti și stâncoși, plini de prăpăstii și văgăuni îngrozitoare, cum sunt astăzi; marginile ascuțite și tăioase ale cadrului stâncos al pământului erau îngropate sub solul roditor, care producea pretutindeni o creștere luxuriantă de verdeață. Acolo nu erau mlaștini respingătoare sau deșerturi pustii. Poieni grațioase și flori delicate salutau ochiul în toate direcțiile. Înălțimile erau încoronate cu copaci mai maiestuoși decât cei ce există astăzi. Aerul, nestricat de miasme respingătoare, era curat și sănătos. Întregul peisaj depășea în frumusețe terenurile decorate ale celui mai mândru palat. Oastea îngerească privea scena cu desfătare și se bucura de lucrările minunate ale lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și profeți*, pg.37.

3. LUMINA UNIVERSULUI

a. Cine este Autorul a toată viața și lumina? Ioan 1:4-9; Fapte 17:28.

„Hristos este ‚Lumina care luminează pe orice om venind în lume’ (Ioan 1:9). După cum prin Hristos are viață orice ființă omenească, tot astfel prin El fiecare suflet primește raze din lumina divină.” – *Educația*, pg.22.

„Prin Hristos a fost transmisă fiecare rază de lumină divină care a ajuns vreodată la lumea noastră căzută. El a fost Acela care a vorbit prin toți acei care de-a lungul veacurilor au vestit omului cuvântul lui Dumnezeu. Toate calitățile excelente manifestate în cele mai mari și mai nobile suflete care au trăit pe pământ au fost reflecții ale Lui. Puritatea și mărinimia lui Iosif, credința, bunătatea și îndelunga răbdare a lui Moise, statornicia lui Elisei, integritatea nobilă și fermitatea lui Daniel, ardoarea și tăgăduirea de sine a lui Pavel, puterea mintală și spirituală manifestată în acești bărbați și în toți ceilalți care au locuit vreodată pe pământ, au fost doar licăriri ale strălucirii slavei Sale. În El s-a găsit idealul desăvârșit.” – *Ibid.*, pg.59.

b. Ce spune Isus cu privire la Sine și ce ne promite El? Ioan 10:28; 8:12; 12:46.

„În cuvintele ‚Eu sunt lumina lumii’ (Ioan 8:12), Isus S-a declarat a fi Mesia. Bătrânul Simeon, în templul unde învăța Hristos acum, a vorbit despre El ca ‚o lumină care luminează neamurile și slava poporului Tău, Israel’ (Luca 2:32). În aceste cuvinte el aplica la Sine o profecție familiară întregului Israel.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.348.

„Numai prin Hristos se poate obține nemurirea. Isus a spus: ‚Cine crede în Fiul are viață veșnică: dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața’ (Ioan 3:36). Orice om poate intra în posesia acestei binecuvântări neprețuite, dacă se conformează condițiilor. Toți acei ‚care prin stăruirea răbdătoare în facerea de bine caută slava, cinstea și nemurirea,’ vor primi ‚viața veșnică’ (Romani 2:7).” – *Marea luptă*, pg.532.

„Ceea ce a fost descoperit în cuvintele Sale, a fost de asemenea descoperit în caracterul Său. El era întruparea adevărilor pe care le învăța.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.348.

4. DUMNEZEU CU NOI

a. Ce a profetit Isaia despre numele lui Hristos? Isaia 7:14.

b. Când s-a împlinit această profecie și ce înseamnă ea pentru noi? Matei 1:20-23.

„Întrucât Isus a venit să locuiască cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune față de durerile noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că Creatorul nostru este prietenul păcătoșilor. Căci în orice învățătură a harului, în orice făgăduință de bucurie, în orice faptă de iubire, în orice atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe ‚Dumnezeu cu noi’ (Matei 1:23).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.18.

c. Ce a făcut Isus pentru a ajunge la noi în starea noastră căzută? Ioan 1:14; Filipeni 2:5-8; Evrei 2:14-18.

„În învățătura lui Hristos prin parabole se vede același principiu ca și în misiunea Sa față de lume. Pentru ca noi să ajungem să cunoaștem caracterul și viața Sa divină, Hristos a luat natura noastră și a locuit între noi. Divinul a fost descoperit în omenesc; slava nevăzută în forma umană vizibilă. Oamenii puteau învăța despre cele necunoscute prin cele cunoscute; lucrurile cerești erau descoperite prin cele pământești; Dumnezeu S-a manifestat în asemănarea oamenilor. La fel a fost în învățătura lui Hristos: cele necunoscute erau ilustrate prin cele cunoscute; adevărurile divine prin lucrurile pământești cu care oamenii erau cel mai familiarizați.

Scriptura spune: ‚Toate aceste lucruri le-a spus Isus mulțimii în parabole;...ca să se împlinească ceea ce a fost spus de profet când a zis: Îmi voi deschide gura prin parabole; voi spune lucruri care au fost păstrate în taină de la întemeierea pământului’ (Matei 13:34,35). Lucrurile naturale au fost mediul pentru cele spirituale; lucrurile din natură și experiența de viață a ascultătorilor Săi erau legate de adevărurile cuvântului scris. Conducând astfel de la împărăția naturală la cea spirituală, Parabolele lui Hristos sunt verigi în lanțul adevărului care-l unește pe om cu Dumnezeu și pământul cu cerul.” – *Parabole*, pg.9.

5. CUVÂNTUL S-A FĂCUT TRUP

- a. **Ce a venit Isus să facă pentru omenire? Ioan 1:14; 3:16,17; Luca 19:10.**

 „Hristos a fost tratat cum merităm noi, pentru ca noi să fim tratați cum merită El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care nu a avut nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am avut nici o parte. El a suferit moartea care era a noastră, pentru ca noi să putem primi viața care era a Lui. „Prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53:5).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.19.

- b. **Cum este considerat păcătosul de către Tatăl, când crede în Isus, unicul Său Fiu? Ioan 1:12,13; 1 Ioan 3:1,2.**

- c. **Ce relație este restaurată între păcătos și Tatăl prin Hristos? Galateni 4:5-7; Evrei 2:10.**

 „Hristos este legătura care unește în lanțul de aur ce-i leagă laolaltă pe credincioși cu Dumnezeu. Nu trebuie să existe nici o despărțire în acest mare timp de încercare. Copiii lui Dumnezeu sunt „împreună cetățeni cu sfinții și oameni din casa lui Dumnezeu; și sunt zidiți pe temelia apostolilor și profeților, Isus Hristos Însuși fiind piatra din capul unghiului; în care toată clădirea bine încheată crește într-un templu sfânt în Domnul” (Efeseni 2:19-21). Copiii lui Dumnezeu formează un întreg unit în Hristos, care prezintă crucea Lui ca centru de atracție. Toți acei care cred sunt una în El.” – *Selected Messages*, bk. 3, pg.21

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. **Ce natură a posedat Isus din veșnicie?**
2. **Cine a întins cerurile și a pus temelia pământului?**
3. **De la cine provine toată adevărata viață și lumină?**
4. **Cum este numit Isus în Isaia 7:14?**
5. **Ce a devenit Isus prin asumarea naturii noastre umane?**

Mielul lui Dumnezeu

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” (Ioan 1:29).

„Pentru a intra în bucuria Lui – bucuria de a vedea suflete răscumperate prin jertfa Sa – noi trebuie să participăm la lucrarea Lui pentru răscumpararea lor.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.103.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.98-103. (Noi am aflat pe Mesia).

Credința prin care trăiesc, pg.17.

Duminică

4 iulie

1. MĂRTURIA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

a. Ce a declarat Ioan Botezătorul cu privire la Isus? Ioan 1:15-18.

b. Cum S-a identificat Ioan preoților și leviților, când aceștia l-au întrebat cine era el? Ioan 1:19-23.

c. Ce profeție a împlinit Ioan? Isaia 40:3-5.

„În fiecare etapă a istoriei acestui pământ, Dumnezeu Și-a avut agenții Săi care să ducă înainte lucrarea Lui, care trebuie făcută în modul rânduit de El. Ioan Botezătorul avea o lucrare specială, pentru care a fost născut și la care a fost rânduit – lucrarea de a pregăti calea Domnului... Lucrarea lui din pustie a fost o împlinire literală, izbitoare a profeției.” – *CBNT*, pg.56.

„Copilăria, tinerețea și vârsta matură a lui Ioan, care a venit în duhul și puterea lui Ilie să facă o lucrare specială prin pregătirea căii pentru Răscumparătorul lumii, au fost marcate de fermitate și putere morală. Satan nu l-a putut abate de la integritatea lui.” – *The Review and Herald*, 3 martie 1874.

2. MIELUL LUI DUMNEZEU

a. **Când a venit Isus la Ioan pentru a fi botezat, cum L-a identificat acesta în public? Ioan 1:29.**

b. **Ce profeție a împlinit Ioan la botezul lui Isus? Isaia 61:1; Ioan 1:34.**

„Cuvântul lui Dumnezeu include Scripturile Vechiului Testament, ca și pe cele ale Noului Testament. Unul nu este complet fără celălalt. Hristos a declarat că adevărurile Vechiului Testament sunt la fel de prețioase ca și cele ale Noului Testament. Hristos a fost la fel de mult Răscumpărătorul omului la începutul lumii, după cum este și astăzi. Înainte ca El să-Și îmbrace divinitatea cu omenescul și să vină în lumea noastră, solia evangheliei a fost dată de Adam, Set, Enoh, Metusala și Noe. Avraam în Canaan și Lot în Sodoma au dus solia și, din generație în generație, soli credincioși Îl proclamau pe Acela care avea să vină. Riturile sistemului iudaic au fost instituite de Hristos Însuși. El a fost temelia sistemului lor de jertfe, marele antitip al tuturor serviciilor lor religioase. Sângele vărsat când se aduceau jertfele indica la jertfa Mielului lui Dumnezeu. Toate jertfele tipice au fost împlinite în El.” – *Parabole*, pg.94,95.

c. **Cum L-a prezentat Ioan pe Isus propriilor săi ucenici? Ioan 1:35,36.**

d. **Ce efect au avut cuvintele lui Ioan asupra ucenicilor săi? Ioan 1:37.**

„În ziua următoare, în timp ce doi ucenici erau aproape, Ioan L-a văzut din nou pe Isus printre oameni. Din nou fața profetului s-a luminat de slava Celui nevăzut, când a strigat: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1:29)!’ Cuvintele au făcut să vibreze inimile ucenicilor. Ei nu le înțelegeau pe deplin. Ce însemna numele pe care I-l dăduse Ioan – ‚Mielul lui Dumnezeu’? Ioan însuși nu a explicat aceasta.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.100.

„Acei care sunt credincioși chemării lor ca soli ai lui Dumnezeu, nu vor căuta slavă pentru ei înșiși. Iubirea de eu va fi înghițită de iubirea pentru Hristos. Ei vor recunoaște că este lucrarea lor aceea de a proclama, asemenea lui Ioan Botezătorul: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29).” – *Slujitorii evangheliei*, pg.48.

3. PRIMII UCENICI AI LUI ISUS

- a. Care au fost unii din primii ucenici ai lui Isus? Matei 4:18,21; Ioan 1:37,40.

„Plecând de la Ioan, [cei doi ucenici] au mers să-L caute pe Isus. Unul dintre cei doi era Andrei, fratele lui Simon; celălalt era Ioan, evanghelistul. Aceștia au fost primii ucenici ai lui Hristos. Mănați de un impuls irezistibil, ei L-au urmat pe Isus – nerăbdători să vorbească cu El, și totuși plini de reverență și tăcuți, pierduți în semnificația copleșitoare a gândului: „Este acesta Mesia?”

Isus știa că acești ucenici Îl urmau. Ei erau primele roade ale lucrării Sale și era bucurie în inima Învățătorului divin, când aceste suflete au răspuns harului Său. Totuși, întorcându-Se, El a întrebat doar: „Ce căutați?” El lăsa pe seama lor alegerea dacă aveau să se întoarcă înapoi sau dacă aveau să vorbească despre dorința lor.

Ei erau conștienți doar de un singur scop. O singură prezență umplea gândurile lor. Ei au exclamat: „Învățătorule, ... unde locuiești? (Ioan 1:38)”. Într-o scurtă discuție pe marginea drumului ei nu puteau primi ceea după ce tânjeau. Ei doreau să fie singuri cu Isus, să șadă la picioarele Lui și să asculte cuvintele Sale.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.100.

- b. Ce interes au manifestat primii ucenici și cât timp au rămas ei cu El în timpul primei lor întâlniri? Ioan 1:38,39.

„[Andrei și Ioan] au venit și au văzut unde locuia și au rămas cu El în acea zi.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.100.

- c. Ce au făcut primii ucenici curând după ce L-au întâlnit pe Isus? Ioan 1:41,42.

„Andrei a căutat să împărtășească și altora bucuria care-i umplea inima. Mergând în căutarea fratelui său Simon, el a exclamat: „Noi L-am găsit pe Mesia.” Simon n-a mai așteptat al doilea îndemn. Și el auzise predicarea lui Ioan Botezătorul și s-a grăbit la Mântuitorul. Privirea lui Hristos s-a oprit asupra lui, citindu-i caracterul și istoria vieții. Natura lui impulsivă, inima lui iubitoare și înțelegătoare, ambiția și încrederea lui de sine, istoria căderii, căinței și lucrării sale, precum și moartea sa de martir – Mântuitorul le-a citit pe toate și a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; te vei numi Chifa, care înseamnă „o piatră” (Ioan 1:41,42).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.100.

4. MAI MULȚI UCENICI

a. Pe cine a invitat Isus să-L urmeze? Ioan 1:43,44.

b. De îndată ce Filip a auzit chemarea lui Hristos, ce a devenit el?

„Filip a ascultat porunca și a devenit imediat un lucrător pentru Hristos.”—
Hristos, Lumina lumii, pg.101.

c. Cu cine a vorbit Filip? Ioan 1:45.

d. Când Natanael a manifestat prejudecată față de Isus, ce altă invitație i-a făcut Filip? Ioan 1:46-49.

„Locuitorii din Nazaret erau proverbiali pentru răutatea lor. Modul nefavorabil cum erau apreciați în general este arătat de întrebarea lui Natanael.”— *Hristos, Lumina lumii*, pg.49.

„Filip l-a chemat pe Natanael. Acesta din urmă fusese în gloată când Ioan Botezătorul a indicat la Isus ca la Mielul lui Dumnezeu. Când a privit la Isus, Natanael a fost dezamăgit. Putea acest om, care purta semnele muncii și ale sărăciei, să fie Mesia? Totuși, Natanael nu putea hotărî să-L respingă pe Isus, fiindcă solia lui Ioan adusese convingere în inima lui...

Filip nu s-a angajat în nici o controversă. El a zis: ‚Vino și vezi.’ Isus l-a văzut pe Natanael venind la El și a spus despre el: ‚Iată un israelit în care nu este vicieșug!’ Surprins, Natanael exclamă: ‚De unde mă cunoști?’ Isus a răspuns și i-a zis: ‚Te-am văzut înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.’ (Ioan 1:46-48).

A fost suficient. Duhul Sfânt care dăduse mărturie lui Natanael în rugăciunea lui solitară sub smochin îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Deși se îndoise și cedase într-o oarecare măsură prejudecăților, Natanael a venit la Hristos cu o dorință sinceră după adevăr, și acum dorința lui era satisfăcută. Credința Lui trecea dincolo de aceea a aceluia care-L adusese la Isus. El a răspuns și a zis: ‚Învățătorule, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel’ (versetul 49).”— Ibid., pg.101.

5. UN CER DESCHIS

a. Ce făgăduință i-a făcut Hristos lui Natanael? Ioan 1:50,51.

b. Care este semnificația făgăduinței lui Hristos?

„[Ioan 1:50,51 citat.] Aici Hristos spune de fapt: Pe malul Iordanului cerurile s-au deschis și Duhul a coborât ca un porumbel asupra Mea. Acea scenă a fost doar un semn că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă credeți în Mine ca atare, credința voastră va fi înviorată. Veți vedea că cerul este deschis și nu se va mai închide niciodată. Eu l-am deschis pentru voi. Îngerii lui Dumnezeu urcă, purtând rugăciunile celor nevoiași și necăjiți la Tatăl de sus și coboară, aducând binecuvântare și speranță, curaj, ajutor și viață, la copiii oamenilor.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.103.

c. Ce stă la dispoziția acelor care-L acceptă pe Isus ca Mântuitor al lor și care devine povara lor? Ioan 4:14,15; Apocalipsa 22:17.

„Când cineva a primit adevărul cu iubire, el va manifesta aceasta în modul convingător al purtării sale și în tonul vocii sale. El face de cunoscut ceea ce el însuși a auzit, a văzut și a pipăit din cuvântul vieții, pentru ca alții să poată avea părtaşie cu el prin cunoștința lui Hristos. Mărturia Sa, de pe buze atinse cu un cărbune aprins de pe altar, este adevăr pentru inima receptivă și lucrează sfințirea asupra caracterului.” – *Hristos, lumina lumii*, pg.102.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Care a fost, conform profeției, misiunea lui Ioan Botezătorul ?
2. Cum a prezis profeția nașterea și misiunea lui Isus?
3. Ce calități laudabile au manifestat primii ucenici?
4. Descrieți convertirea lui Natanael.
5. Ce înseamnă expresia „de acum încolo veți vedea cerul deschis”?

Nunta din Cana

„Mama Lui a zis servilor: „Să faceți tot ce vă va zice’.” (Ioan 2:5)

„Isus a început lucrarea de reformă venind într-o apropiată împreună-simțire cu omenirea.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.108.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.104-110.
Temperanța, pg.97,98 eng.

Duminică

11 iulie

1. ÎNCEPUTUL LUCRĂRII LUI HRISTOS

a. Unde Și-a început Isus lucrarea Sa pe pământ? Ioan 2:1,2.

„Isus nu Și-a început lucrarea prin vreo lucrare mare înaintea Sinedriului la Ierusalim. La o adunare familială într-un mic sat galilean, puterea Sa a fost folosită pentru a adăuga la bucuria unei sărbători de nuntă. Astfel El Și-a arătat înțelegerea față de oameni și El dorește să lucreze pentru fericirea lor. În pustia ispitirii El Însuși băuse din paharul durerii. El a venit să dea oamenilor paharul binecuvântării, și să sfințească prin binecuvântarea Lui relațiile vieții omenești.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.104.

b. Ce s-a întâmplat cu mult înainte de sfârșitul nunții? Ioan 2:3.

„Era obiceiul timpului ca sărbătorile de căsătorie să continue timp de câteva zile. Cu această ocazie, înainte de încheierea sărbătorii, s-a constatat că proviziile de vin se terminaseră. Această descoperire a provocat multă nedumerire și părere de rău. Era un lucru neobișnuit să lipsească vinul la ocazii festive și lipsa lui părea să indice o lipsă a ospitalității.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.105.

2. HRISTOS ȘI MAMA LUI

a. Care a fost răspunsul lui Isus către mama Lui? Ioan 2:4.

„Ca rudă a părinților, Maria a ajutat la organizarea sărbătorii, și ea I-a spus acum lui Isus: ‚Nu mai au vin.‘ Aceste cuvinte erau o sugestie că El putea să le satisfacă nevoia lor. Dar Isus a răspuns: ‚Ce am Eu a face cu tine, femeie? Ceasul Meu n-a sosit încă.‘ (Ioan 2:3,4).

Acest răspuns nepoliticos, cum ne pare nouă, nu exprima răceală sau lipsă de politețe. Forma de adresare a Mântuitorului față de mama Lui era în concordanță cu obiceiul oriental. Ea era folosită față de persoane față de care se dorea să se arate respect. Fiecare act al vieții timpurii a lui Hristos a fost în armonie cu învățătura pe care El Însuși a dat-o: ‚Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta‘ (Exodul 20:12). Pe cruce, în ultimul Său act de duioșie față de mama Lui, Isus i S-a adresat din nou în același mod, când a lăsat-o în grija celui mai iubit ucenic al Său. Atât la nuntă, cât și pe cruce, iubirea exprimată în ton, privire și manieră dădea sens cuvintelor Sale.”– *Hristos, Lumina lumii*, pg. 105.

b. Ce a spus mama lui Hristos servilor și care este aplicația acestor cuvinte astăzi? Ioan 2:5.

„Când oaspeții se adună, mulți par să fie preocupați cu o temă de un interes captivant. O agitație stăpânită cuprinde grupul de oameni. Mici grupuri discută laolaltă în tonuri nerăbdătoare, dar liniștite, și priviri curioase se îndreaptă spre Fiul Mariei. Când Maria a auzit mărturia ucenicilor cu privire la Isus, ea a fost bucurată de asigurarea că speranțele ei îndelung cultivate nu au fost deșarte. Totuși, ea ar fi fost mai mult decât un om dacă nu ar fi amestecat cu această bucurie sfântă o urmă de firească mândrie maternă. Când a văzut multele priviri îndreptate spre Isus, ea a dorit mult ca El să dovedească grupei de oameni că era într-adevăr Onoratul lui Dumnezeu. Ea spera că avea să se ivească o ocazie ca El să săvârșească vreo minune înaintea lor.”– *Hristos, Lumina lumii*, pg.105.

„Demnitatea lui Hristos și slujba Lui constau în a impune asemenea condiții cum dorește... Dumnezeu a oferit ajutor divin pentru toate situațiile de urgență la care resursele noastre omenești nu le pot face față.”– *Testimonies*, vol.6, pg. 382.

3. PRIMA MINUNE

a. Ce le-a spus Isus servilor la nuntă să facă? Ioan 2:6-8.

„Lângă ușa erau șase mari vase de piatră pentru apă și Isus a poruncit servilor să le umple cu apă și așa au făcut. Atunci, întrucât era nevoie de vin pentru folosință imediată, El a spus: ‚Scoateți acum și duceți nunului’ (Ioan 2:8). În locul apei cu care fuseseră umplute vasele, a curs vin.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.106.

b. Care a fost reacția nunului? Ioan 2:9,10.

„Nici nunul, nici oaspeții nu știau că se terminaseră proviziile de vin. Gustând ceea ce au adus servii, nunul a găsit că era de o calitate superioară la tot ce băuse el vreodată până atunci și foarte diferit de cel servit la începutul sărbătorii. Întorcându-se spre mire, el a spus: ‚Orice om pune vinul bun la început; și când oamenii au băut bine, atunci îl pune și pe acela mai rău; dar tu ai păstrat vinul bun până acum’. (Ioan 2:10).

După cum oamenii pun mai întâi vinul bun și apoi cel care este mai rău, tot la fel face și lumea aceasta cu darurile ei. Ceea ce oferă ea poate plăcea ochiului și fascina simțurile, dar se dovedește a fi nesatisfăcător. Vinul se transformă în amarăciune și veselie în posomorâre. Ceea ce s-a început cu cântece și veselie sfârșește cu istovire și dezgust. Însă darurile lui Isus sunt totdeauna proaspete și noi. Ospățul pe care El îl pregătește pentru suflet nu încetează niciodată să dea satisfacție și bucurie. Fiecare nou dar crește capacitatea primitorului de a aprecia binecuvântările Domnului și a se bucura de ele. El dă har după har. Proviiziile Sale nu se termină. Dacă rămâneți în El, faptul că primiți astăzi un dar bogat asigură primirea unui dar și mai bogat mâine. Cuvintele lui Isus către Natanael exprimă legea procedurii lui Dumnezeu cu copiii credinței. Cu fiecare descoperire proaspătă a iubirii Sale, El declară inimii receptive: ‚Dacă crezi vei vedea lucruri mai mari decât acestea.’ (Ioan 1:50)” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.106.

4. VINUL BUN

a. Ce fel de vin a oferit Hristos? Isaia 65:8.

„Vinul pe care l-a oferit Hristos pentru ospăț și pe care l-a dat ucenicilor ca simbol al propriului Său sânge, era must curat de struguri. La acesta se referă profetul Isaia când vorbește despre vinul cel nou ‚în ciorchine’, și zice: ‚Nu-l strica, căci este o binecuvântare în el.’ (Isaia 65:8).” – Hristos, *Lumina lumii*, pg.107.

b. Ce a spus Hristos, prin înțeleptul, cu privire la vinul fermentat? Proverbele 20:1; 23:29-32.

„Hristos a fost Acela care în Vechiul Testament a dat lui Israel avertizarea: ‚Vinul este batjocoritor și băutura tare este gălăgioasă: și oricine este amăgit de aceasta nu este înțelept.’ (Proverbele 20:1). Și El Însuși nu a oferit o asemenea băătură. Satana îi ispitește pe oameni să îngăduie ceea ce va încetoșa rațiunea și va amorți percepțiile spirituale, dar Hristos ne învață să aducem natura inferioară în supunere. Întreaga Lui viață a fost un exemplu de tăgăduire de sine. Pentru a zdrobi puterea apetitului, El a suferit pentru noi cel mai sever test pe care natura umană îl putea îndura. Hristos a fost Acela care a rânduit ca Ioan Botezătorul să nu bea nici vin, nici băătură tare. El a fost Acela care a poruncit o abstenență similară soției lui Manoah. Și El a pronunțat un blestem asupra omului care va pune sticla pe buzele semenului său. Hristos nu Și-a contrazis propria învățătură. Vinul nefermentat pe care l-a oferit pentru oaspeții la nuntă era o băătură sănătoasă și înviorătoare. Efectul lui era acela de a aduce gustul în armonie cu un apetit sănătos.” – Hristos, *Lumina lumii*, pg.107.

„Orice suflet să-și amintească faptul că se află sub obligații sacre față de Dumnezeu de a face tot ce poate mai bine pentru semenii săi. Cât de atent ar trebui să fie fiecare pentru a nu trezi dorința după stimulente... Multe incidente mi-au atras atenția, în care prin sfaturi simple bărbații și femeile au devenit sclavii obiceiului de a bea. Medicii sunt responsabili pentru mulți care au devenit alcoolici. Știind ce va face băutura pentru cei care o iubesc, ei și-au asumat responsabilitatea de a o prescrie pacienților lor. Dacă ar gândi de la cauză la efect, ar ști că stimulentele au același efect asupra fiecărui organ al corpului cum au asupra întregului om. Ce scuză pot aduce medicii pentru influența pe care au exercitat-o făcând din tați și mame bețivi?” – *The Review and Herald*, 29 mai 1894.

5. HRISTOS LA ADUNĂRI SOCIALE

- a. **Ce obiective au fost atinse prin prezența lui Hristos la sărbătoarea nunții din Cana? Ioan 2:11.**

- b. **Ce a demonstrat Hristos prin lucrarea Lui? Matei 11:29.**

„Lucrarea lui Hristos era într-un contrast vădit cu aceea a bătrânilor iudei. Considerația lor pentru tradiție și formalismul lor au nimicit orice adevărată libertate de gândire sau acțiune. Ei trăiau într-o continuă frică de întinare. Pentru a evita contactul cu ce era ‚necurat‘, ei se țineau mai presus nu doar de păgâni, ci și de majoritatea celor din propriul lor popor, fără să caute beneficiul lor sau să le câștige prietenia. Ocupându-se constant cu aceste chestiuni, ei și-au pipernicit mințile și și-au îngustat perspectiva vieții. Exemplul lor încuraja egoismul și intoleranța între toate clasele de oameni.

Isus a început lucrarea de reformă venind într-o înțelegere apropiată cu omenirea. În timp ce da pe față cea mai mare reverență față de legea lui Dumnezeu, El muștra pietatea pretențioasă a fariseilor și căuta să dărâme barierele care despărțeau diferitele clase ale societății, ca să-i poată aduce pe oameni laolaltă ca și copiii ai unei familii. Participarea Lui la sărbătoarea nunții era destinată a fi un pas în vederea realizării acestui fapt...

O căsătorie iudaică era o ocazie impresionantă și bucuria ei nu-i displăcea Fiului omului. Participând la această sărbătoare, Isus a cinstit căsătoria ca pe o instituție divină.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.108.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. **Ce roade spirituale a adus minunea lui Isus din Cana?**
2. **Ce însemnătate aveau cuvintele adresate de Isus mamei Sale: „Ce am Eu a face cu tine, femeie?”**
3. **De ce a manifestat nunul surprindere?**
4. **Ce fel de vin este un simbol potrivit al sângelui lui Hristos?**
5. **Care a fost scopul lui Isus prin prezența Lui la adunări sociale?**

Templul

„Domnul este în templul Lui cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Habacuc 2:20).

„Spațiului bisericii ar trebui să i se acorde o reverență sfântă.”
Testimonies, vol.5, pg.488.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.111-119. (În templul Său)
Testimonies, vol.5, pg.485-495. (Purtarea în casa lui Dumnezeu).

Duminică

18 iulie

1. TEMPLUL PÂNGĂRIT

a. Ce stare predomina în templul de la Ierusalim la începutul lucrării pământești a lui Hristos? Ioan 2:13,14.

„Comercianții cereau prețuri exorbitante pentru animalele vândute și împărțeau profitul lor cu preoții și conducătorii, care se îmbogățeau astfel pe cheltuiala poporului. Închinătorii fuseseră învățați să creadă că dacă nu aduceau jertfe, binecuvântarea Domnului nu avea să rămână peste copiii și pământurile lor. Astfel se putea obține un preț mare pentru animale; fiindcă, după ce ajungeau așa departe, oamenii nu voiau să se întoarcă la căminele lor fără a săvârși acel act de devoțiune pentru care veniseră.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.111.

„În pângărirea și curățarea templului avem o lecție pentru acest timp. Același spirit care exista între evrei, conducându-i să pună câștigul în locul evlaviei și pompa exterioară în locul curăției interioare, este un blestem pentru lumea creștină de astăzi. El se răspândește ca o lepră întinătoare între prețișii închinători la Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt coborâte la același nivel cu lucrurile deșarte ale lumii. Viciul este luat drept virtute și neprihănirea drept crimă. Afacerile vremelnice sunt amestecate cu închinarea lui Dumnezeu. Stoarcerea și specula sunt practicate de către acei care pretind a fi servii Celui Prea Înalt.” – *The Spirit of Prophecy*, vol.2, pg.123.

b. Ce efect a avut acest comerț nelegiuit asupra serviciilor templului? Ezechiel 22:26 p.p.

2. REVERENȚĂ ÎN CASA LUI DUMNEZEU

a. **Cum consideră Dumnezeu locul în care Își manifestă prezența?**
Exodul 3:1-5.

b. **Cum ar trebui să ne purtăm în casa lui Dumnezeu și în prezența Lui divină?** Habacuc 2:20.

c. **Ce poruncă a dat Domnul când S-a coborât pe Muntele Sinai?**
Exodul 19:12,13.

„Când Domnul S-a coborât pe muntele Sinai, locul a fost consacrat de prezența Lui. Lui Moise i s-a poruncit să pună o îngrăditură în jurul muntelui și să-l sfințească și cuvântul Domnului a fost auzit ca avertizare: ‚Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el; ci oricine se va atinge, să fie omorât cu pietre, sau străpuns cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.‘ (Exodul 19:12,13). Astfel a fost învățată lecția că oriunde Își manifestă Dumnezeu prezența, locul acela este sfânt. Spațiul templului lui Dumnezeu ar fi trebuit privit ca sfânt.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.112.

„Este prea adevărat că reverența pentru casa lui Dumnezeu este pe cale de dispariție. Lucrurile și locurile sfinte nu sunt considerate ca atare; cele sfinte și înălțate nu sunt apreciate. Nu există o cauză pentru lipsa evlaviei apărute în familiile noastre? Nu se întâmplă aceasta fiindcă înaltul stindard al religiei este târât prin țărână? Dumnezeu a dat poporului Său din vechime reguli de ordine perfecte și exacte. S-a schimbat caracterul Său? Nu este El marele și puternicul Dumnezeu care domnește în cerul cerurilor? Nu ar fi bine pentru noi să citim adesea îndrumările date de Dumnezeu Însuși evreilor, pentru ca noi, care avem lumina adevărului glorios strălucind asupra noastră, să le putem imita reverența pentru casa lui Dumnezeu? Noi avem motive abundente de a păstra un spirit arzător și devotat în închinarea lui Dumnezeu. Avem motive să fim chiar mai recunoscători și plini de reverență în închinarea noastră decât erau iudeii. Dar un vrăjmaș este la luptă pentru a ne nimici credința în sfințenia închinării creștine...”

Simțul moral al închinătorilor din sanctuarul sfânt al lui Dumnezeu trebuie să fie înalt, rafinat, sfințit.” – *Testimonies*, vol.5, pg.490,491.

3. TEMPLUL, O PARABOLĂ

a. Care a fost scopul lui Dumnezeu în stabilirea sanctuarului Său în mijlocul poporului Său? Exodul 25:8.

„Templul, ridicat pentru locuirea Prezenței divine, era destinat să fie o parabolă pentru Israel și pentru lume. Din veacurile veșnice a fost scopul lui Dumnezeu ca orice ființă creată, de la serafimul strălucitor și sfânt și până la om, să fie un templu pentru locuirea în el a Creatorului.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.113,114.

b. Ce înseamnă faptul că suntem templul lui Dumnezeu? 1 Corinteni 3:16,17; Isaia 57:15.

„Din pricina păcatului, omenirea a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și întinată de rău, inima omului nu mai descoperea slava Celui Divin. Dar, prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul Cerului este împlinit. Dumnezeu locuiește în omenire și prin harul mântuitor inima omului devine iarăși templul Său.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.115.

„Printr-o foarte frumoasă și impresionantă ilustrație, Cuvântul lui Dumnezeu arată considerația pe care El o pune asupra organismului fizic și responsabilitatea care zace asupra noastră, de a-l păstra în cea mai bună stare: ‚Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care este în voi, pe care-l aveți de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? ‚Dacă pângărește cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi’ (1 Corinteni 6:19 u.p.; 3:17).

Copiii să fie impresionați de gândul că trupul este un templu în care Dumnezeu dorește să locuiască, că trebuie păstrat curat, locul celor mai înalte și nobile gânduri. Când, pe parcursul studierii fiziologiei, ei văd că sunt într-adevăr ‚o faptură așa de minunată’ (Ps.139:14), ei vor fi inspirați cu reverență. În loc de a păta lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, ei vor avea ambiția de a face tot ce le stă în putință pentru a împlini planul glorios al Creatorului. Astfel ei vor ajunge să considere ascultarea de legile sănătății nu ca o chestiune de sacrificiu sau tăgăduire de sine, ci, așa cum este în realitate, un privilegiu și o binecuvântare inestimabilă.” – *Educația*, pg.170.

„Este o datorie de a ști cum să se păstreze trupul în cea mai bună stare de sănătate și este o datorie sfântă de a trăi la înălțimea luminii pe care a dat-o Domnul plin de îndurare.” – *Testimonies*, vol.2, pg.64.

4. ISUS CURĂȚĂ TEMPLUL

a. Care a fost reacția lui Hristos față de profanarea templului? Ioan 2:15,16.

„Când a intrat în templu, Isus a văzut întreaga scenă. El a văzut tranzacțiile necinstite. El a văzut strâmtorarea celor săraci, care credeau că fără vărsare de sânge nu exista iertare pentru păcatele lor. El a văzut curtea din afară a Templului Său transformată într-un loc de comerț nesfânt. Spațiul sfânt devenise un mare loc de târg...

Coborând încet scările și ridicând biciul din corzi luat la intrarea în acel loc, El poruncește grupei de negustori să plece din templu. Cu un zel și o severitate pe care nu le-a mai manifestat până atunci, El răstoarnă mesele schimbătorilor de bani. Monezile cad, răsunând ascutit pe pavajul de marmură. Nimeni nu îndrăznește să-I pună la îndoială autoritatea. Nimeni nu îndrăznește să se oprească pentru a-și strânge câștigul nedrept. Isus nu-i lovește cu biciul de corzi, dar în mâna Lui acel simplu bici pare grozav ca o sabie de foc. Slujbașii templului, preoții speculanți, intermediarii și negustorii de vite cu oile și boii lor se grăbesc să plece din acel loc cu un singur gând, de a scăpa de condamnarea prezenței Sale.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.113.

b. Care este amploarea actului lui Hristos de curățire a templului? Maleahi 3:1-3.

„În curățirea templului, Isus Își anunța misiunea ca Mesia și începându-Și lucrarea ... Dumnezeu dorea ca templul de la Ierusalim să fie un martor continuu la înaltul destin deschis fiecărui suflet. Dar evreii nu înțeleseseră semnificația clădirii pe care o priveau cu atât de multă mândrie. Ei nu s-au predat ca temple sfinte pentru Duhul Sfânt. Curțile templului din Ierusalim, pline de tumultul traficului nesfințit reprezentau foarte fidel templul inimii, pângărit de prezența patimii senzuale și a gândurilor nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus anunța misiunea Sa de a curăța inima de întinărirea păcatului – de dorințele pământești și plăcerile egoiste, precum și de obiceiurile rele care întinează sufletul.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.113,114.

5. CURĂȚIND TEMPLUL VIU

a. Ce nu pot realiza oamenii prin propriile lor eforturi? Ieremia 2:22; 13:22; Iov 14:4.

 „Nimeni nu poate scoate prin propria lui putere relele care au pus stăpânire pe inima lui.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.115.

b. Ce intenționează Domnul să facă cu noi și pentru noi? Ezechiel 36:25-27; Zaharia 3:3-5.

 „Numai Hristos poate curăța templul sufletului. Dar El nu va intra cu forța. El nu vine în inimă ca în templul din vechime; ci El zice: ‚Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă ascultă cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el.‘ (Apocalipsa 3:20). El va veni, nu doar pentru o zi; căci El zice: ‚Voi locui în ei și voi umbla cu ei; ...și ei vor fi poporul Meu.‘ ‚El va supune nelegiuirile noastre și Tu vei arunca toate păcatele lor în adâncul mării‘ (2 Corinteni 6:16; Mica 7:19). Prezența Lui va curăța și sfinți sufletul, așa încât să poată fi un templu sfânt pentru Domnul și ‚o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul‘ (Efeseni 2:21,22).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.115.

„În timp ce Isus slujește în sanctuarul de sus, El este încă prin Spiritul Său slujitorul bisericii de pe pământ.” *Ibid.*, pg.119.

„Eu chem pe oricine pretinde a fi un fiu al lui Dumnezeu să nu uite niciodată acest mare adevăr, că avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în noi, pentru a ajunge la cer și de lucrarea lui Hristos în exteriorul nostru pentru a ne da dreptul la moștenirea nemuritoare.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg.385,386.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cine au fost conducătorii comerțului nelegiuit din templu?
2. Care ar trebui să fie atitudinea oricui vine la Dumnezeu?
3. Ce semnificație spirituală avea templul de la Ierusalim?
4. Ce a anunțat Hristos prin curățirea templului?
5. Cine este singurul care poate curăța inima omenească?

Nicodim (I)

„Adevărat, adevărat îți spun că dacă nu se naște cineva din nou, cu nici un chip nu va vedea împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3).

„Izvorul inimii trebuie să fie curățit, înainte ca fluviile să poată deveni curate. Acela care încearcă să ajungă la cer prin propriile sale fapte de ținere a legii, încearcă o imposibilitate.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.123.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.120-123.
Calea către Hristos, pg.23-36.

Duminică

25 iulie

1. UN CONDUCĂTOR IUDAIC

a. Cine era Nicodim și ce poziție ocupa El? Ioan 3:1.

„Nicodim deținea o poziție înaltă de încredere în națiunea iudaică. El era foarte educat și poseda talente extraordinare și era un onorat membru al consiliului național. Împreună cu alții, el fusese mișcat de învățătura lui Isus. Deși era bogat, învățat și onorat, el fusese în mod ciudat atras de Nazariteanul umil. Lecțiile care veneau de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult și el dorea să învețe mai mult despre aceste adevăruri minunate.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.120.

b. Cum era privit Nicodim de către popor? Ioan 3:10.

„[Nicodim] era un fariseu strict și se mândrea cu faptele sale bune. El era foarte apreciat pentru binefacerile sale și pentru generozitatea sa în susținerea serviciului templului și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.121.

„Omul acesta era bogat și onorat de iudei. El era renumit în tot Ierusalimul pentru bogăția sa, pentru educația și bunăvoința sa, și în special pentru generozitatea darurilor sale pentru îndeplinirea serviciilor sfinte de la templu.” – *The Spirit of Prophecy*, vol.2, pg.126.

2. O DISCUȚIE PARTICULARĂ

a. Când a mers Nicodim să caute să-L întâlnească pe Isus și de ce? Ioan 3:2 p.p.

„Când s-a lăsat noaptea, Isus, palid de istovirea muncii Sale îndelungate, a căutat retragere și odihnă pe Muntele Măslinilor. Aici L-a găsit Nicodim și i-a solicitat o întrevedere.” – *The Spirit of Prophecy*, vol.2, pg.126.

[Nicodim] dorea mult o discuție cu Isus, dar ezita să-L caute pe față. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al evreilor să recunoască faptul că este interesat de un învățător încă atât de puțin cunoscut pe atunci. Și dacă această vizită avea să ajungă la cunoștința Sinedriului, aceasta ar fi atras batjocura și condamnarea din partea acestora. El s-a hotărât la o întâlnire în taină, scuzând aceasta pe baza faptului că dacă ar fi mers pe față, alții i-ar fi putut urma exemplul. Aflând prin căutări speciale locul de retragere al Mântuitorului în Muntele Măslinilor, el a așteptat până când cetatea era adormită și apoi L-a căutat.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.120,121.

„Când a văzut faptele minunate ale lui Hristos, a fost cuprins de convingerea că Acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru pentru a recunoaște pe față că ar simpatiza cu Învățătorul galileean, el a căutat o întrevedere secretă.” – *Faptele Apostolilor*, pg.77.

„Nicodim i-a relatat lui Ioan istoria acelei discuții, iar pana inspirată a acestuia a consemnat-o pentru învățătura a milioane de oameni. Adevărurile vitale învățate aici sunt la fel de importante astăzi, cum au fost în acea noapte solemnă în muntele umbrat.” – *The Spirit of Prophecy*, vol.2, pg.136.

b. Cum și-a început Nicodim discuția cu Isus? Ioan 3:2.

„În prezența lui Hristos, Nicodim simțea o ciudată timiditate, pe care căuta s-o ascundă sub un aer de calm și demnitate. ‘Învățătorule,’ spuse el, ‘știm că ești un învățător venit de la Dumnezeu; căci nici un om nu poate face minunile pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el’. (Ioan 3:2). Vorbind despre darurile rare ale lui Hristos ca Învățător și de asemenea despre puterea Sa minunată de a săvârși minuni, el spera să-și paveze calea pentru discuția sa. Cuvintele Sale erau destinate să exprime încredere și să invite la aceasta; dar în realitate ele exprimau necredință. El nu-L recunoștea pe Isus ca fiind Mesia, ci doar ca pe un învățător trimis de Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.121.

3. NAȘTEREA DIN NOU (I)

a. Ce limbaj figurat a folosit Hristos pentru a ilustra convertirea? Ioan 3:3.

„În loc de a recunoaște acest salut, Isus Și-a îndreptat privirea asupra vorbitorului, ca și când i-ar fi citit sufletul. În înțelepciunea Sa infinită, El vedea înaintea Lui un căutător după adevăr. El cunoștea scopul acestei vizite, și, cu o dorință de a adânci convingerea ce era deja în mintea ascultătorului Său, El a trecut direct la subiect, spunându-i cu solemnitate și totuși amabil: ‚Adevărat, adevărat îți spun că dacă un om nu se naște de sus, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.‘ (Ioan 3:3 u.p.)” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.121.

b. Care este importanța cuvintelor lui Hristos? Ioan 3:5-8.

„Nicodim venise la Domnul gândindu-se să intre în vorbă cu El, dar Isus i-a descoperit temelia principiilor adevărului. El i-a spus lui Nicodim: nu de cunoștință teoretică ai atâta nevoie, cât de o regenerare spirituală. Nu ai atâta nevoie de a-ți fi satisfăcută curiozitatea, cât de o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus înainte să poți aprecia lucrurile cerești. Câtă vreme nu are loc această schimbare, făcând toate lucrurile noi, nu va fi de nici un folos mântuirii pentru tine a discuta cu Mine despre autoritatea și misiunea Mea.

Nicodim auzise predicarea lui Ioan Botezătorul cu privire la pocăință și botez și atrase atenția poporului la Acela care avea să boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că exista o lipsă de spiritualitate între evrei și că ei erau controlați într-o mare măsură de bigotism și ambiție lumească. El sperase într-o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Totuși, solia cercetătoare de inimi a lui Ioan Botezătorul nu reușise să determine în el convingerea de păcat.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.121.

„Este un lucru să accepți într-un mod general agentul Duhului Sfânt și un altul să accepți lucrarea Sa ca pe o chemare muștrătoare la pocăință. Mulți au un fel de înstrăinare de Dumnezeu, o înțelegere a captivității lor față de eu și păcat; ei fac eforturi în vederea reformei, dar nu răstignesc eul. Ei nu se predau cu totul în mâinile lui Hristos, căutând putere divină pentru a face voia Lui. Ei nu sunt dispuși să fie modelați după asemănarea divină. Ei recunosc într-un mod general nedesăvârșirile lor, dar nu renunță la păcatele lor specifice. Cu fiecare faptă rea, vechea natură egoistă câștigă putere.” – *Parabole*, pg.30.

4. NAȘTEREA DIN NOU (II)

a. Când este o persoană cu adevărat născută din nou? Ioan 1:12,13.

„Prin acest simplu fapt al credinței în Dumnezeu, Duhul Sfânt a dat naștere unei noi vieți în inima ta. Ești ca un copil născut în familia lui Dumnezeu și El te iubește cum Îl iubește pe propriul Său Fiu.” – *Calea către Hristos*, pg.52.

b. Ce înseamnă a fi născut din apă? Marcu 16:16 p.p.; Romani 6:3-5.

„[Ioan 3:5 citat.] Nicodim știa că Hristos Se referea aici la botezul cu apă și la reînnoirea inimii prin Duhul lui Dumnezeu. El era convins că se afla în prezența Aceluia pe care-L prezise Ioan Botezătorul.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.123.

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție pozitivă pe care trebuie s-o satisfacă toți acei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Înainte ca omul să poată afla un cămin în biserică, înainte de a trece pragul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească pecetea numelui divin: *Domnul, neprihănirea noastră*’ (Jeremia 23:6).

Botezul este cea mai solemnă renunțare la lume. Acei care sunt botezați în întreitul nume al Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, chiar la intrarea în viața lor creștină declară în mod public că au părăsit serviciul lui Satan și au devenit membri ai familiei regale, copii ai Împăratului ceresc. Ei au ascultat porunca: *„Ieșiți din mijlocul lor și fiți separați... și nu atingeți nimic necurat.”* Și pentru ei este împlinită făgăduința: *„Vă voi primi și vă voi fi Tată, iar voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Atotputernic’.* (2 Corinteni 6:17,18).” – *Testimonies*, vol.6, pg.83,84. (sublinierea autorului).

„Acei care se supun la ceremonialul solemn al botezului se angajează înaintea universului ceresc să iasă din lume. Ei au luat poziție sub stindardul pătat cu sânge al Prințului Emanuel, ca să fie împreună lucrători cu Dumnezeu și în această calitate a face de cunoscut voia Lui acelora care pier în păcat. Ei trebuie să cerceteze cu grijă Scripturile, simțind că este de cea mai mare importanță pentru ei să înțeleagă ce spune Domnul. După ce au învățat voia Lui, ei trebuie s-o împlinească din toată inima, amintindu-și că adevărul este sămânța pe care trebuie s-o semene pentru a secera o recoltă pentru Dumnezeu.” – *The Review and Herald*, 19 septembrie 1907.

5. PUTEREA LUI DUMNEZEU

a. Ce a spus Isus cu privire la cele două naturi ale omului? Ioan 3:6.

„Ne este imposibil să scăpăm singuri din adâncul de păcat în care suntem scufundați. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. ‚Cine poate scoate un lucru curat dintr-unul necurat? Nimeni.‘ Minteă firească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; căci nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună’ (Iov 14:4; Romani 8:7). Educația, cultura, exercitarea voinței, efortul omenesc, toate își au sfera lor, dar aici sunt lipsite de putere. Ele pot produce o corectitudine exterioară a comportamentului, dar nu pot schimba inima; nu pot curăți izvoarele vieții.” – *Calea către Hristos*, pg.18.

b. Prin ce mijloace poate fi realizată nașterea din nou? Ioan 3:7,8.

„Trebuie să existe o putere care lucrează dinăuntru, o viață nouă de sus, înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Acea putere este Hristos. Numai harul Său poate trezi la viață facultățile moarte ale sufletului și să îl atragă la Dumnezeu, la sfințenie.

Mântuitorul a spus: ‚Dacă nu se naște cineva de sus,‘ dacă nu primește o inimă nouă, noi dorințe, scopuri și motive care duc la o viață nouă, ‚nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu’ (Ioan 3:3 u.p.) Ideea că este necesar doar să se dezvolte binele care există în mod natural în om este o amăgire fatală... Despre Hristos este scris: ‚În El era viața și viața era lumina oamenilor’ – singurul ‚nume dat oamenilor sub soare, în care putem fi mântuiți’ (Ioan 1:4; Fapte 4:12).” – *Calea către Hristos*, pg.18,19.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Cum se considera Nicodim din pricina faptelor sale bune?
2. În ce fel s-a comportat Nicodim în prezența lui Hristos?
3. Ce înseamnă a fi „născut din nou”?
4. Cum are loc nașterea din nou?
5. Unde începe adevărata convertire – în interiorul sau în exteriorul unei persoane?

**Institutul misionar al
celor două lacuri**

În timpul ultimilor patru ani Darul Sabatului Întâi pentru luna mai a fost dedicat școlilor misionare ale Mișcării de Reformă a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din toată lumea. Continuându-ne concentrarea asupra instituțiilor educaționale, în acest trimestru vom dedica acest Dar Special al Sabatului Întâi pentru școala misionară a Regiunii Nord-Americane.

Fiind în funcțiune de un număr de ani, școala a fost mutată dintr-un loc în altul, din Missouri în Colorado, apoi Pennsylvania, California și Tennessee și administrată în diferite perioade de diferite Câmpuri ale Regiunii. Cu câțiva ani în urmă, aceste câmpuri din Regiune (cuprinzând Statele Unite ale Americii și Canada) s-au unit pentru a fonda o școală misionară centrală cu o singură structură administrativă.

Rezultatul a fost o mare binecuvântare. În timpul când se tipărește această lecție, această școală, sub o nouă administrare, a promovat studenți din treisprezece state diferite ale Statelor Unite, ca și studenți din Puerto Rico, Haiti și St. Lucia în Caraibe. Mulți dintre acești studenți au continuat să lucreze pentru biserică în calitate de misionari și administratori pe teritoriul Statelor Unite și pentru Conferința Generală. Unii dintre studenți au fost trimiși peste hotare ca misionari, pentru a întemeia lucrarea în noi Misiuni. La cea de-a 19-a Sesiune de delegați a Conferinței Generale ținută în Brazilia în 2003, patru dintre delegații din Regiunea Nord-Americană erau absolvenți ai acestei școli.

Acum este o mare nevoie de a îmbunătăți facilitățile școlii și de a extinde programul pentru a include o instruire și mai intensivă. Apelăm la frații și surorile din toată lumea să contribuie cu generozitate la lucrarea acestei școli misionare.

„Cu o astfel de oaste de lucrători cum ar putea oferi tinerii noștri, educați corespunzător, cât de curând ar putea fi dusă întregii lumi solia unui Mântuitor răstignit, înviat și care vine în curând!”

Consiliul de administrație al Școlii Misionare Nord-Americane

Nicodim (II)

„După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot astfel trebuie să fie înălțat și Fiul omului: Ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:14,15).

„Sunt astăzi mii de oameni care trebuie să învețe același adevăr pe care l-a învățat Nicodim prin șarpele înălțat. Ei se bazează pe ascultarea lor de legea lui Dumnezeu ca aceasta să-i recomande favorii Sale. Când li se poruncește să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește doar prin harul Său, ei exclamă: ‚Cum este posibil acest lucru?’” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.125.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.123-126.
Calea către Hristos, pg.37-41.

Duminică

1 august

1. ÎNDREPTĂȚIREA DE SINE

a. Cum se considera Nicodim și ce întrebare ironică i-a pus lui Isus? Ioan 3:4,9.

„În virtutea nașterii sale ca israelit, [Nicodim] se considera sigur de un loc în împărăția lui Dumnezeu. El simțea că n-ar avea nevoie de nici o schimbare. De aici și surprinderea sa la cuvintele Mântuitorului. El a fost iritat de aplicarea lor la sine. Mândria fariseului lupta împotriva dorinței sincere a căutătorului după adevăr. El se mira că Hristos îi vorbea așa cum îi vorbea, nerespectându-i poziția de conducător în Israel.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.121.

b. Cu ce se mândreau fariseii în zilele lui Hristos? Luca 18:9-12.

„Iudeii fuseseră primii chemați în via Domnului și din acest motiv erau mândri și plini de îndreptățire de sine. Ei considerau că lungii lor ani de servire îi îndreptățeau să primească o răsplată mai mare decât alții. Nimic nu era pentru ei mai exasperant decât vreo aluzie că păgânii urmau să fie admiși cu privilegiu egale cu ei în lucrurile lui Dumnezeu.” – *Parabole*, pg.320.

2. LUCRAREA DUHULUI SFÂNT

a. Cum a ilustrat Isus lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii omenеști? Ioan 3:8.

„Vântul este auzit printre ramurile copacilor, foșnind frunzele și florile; totuși este invizibil și nimeni nu știe de unde vine sau încotro se duce. Tot la fel este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Ea nu poate fi explicată mai mult decât pot fi explicate mișcările vântului. Cineva s-ar putea să nu fie în stare să spună exact timpul sau locul convertirii sale, sau să prezinte toate împrejurările acestui proces; dar aceasta nu dovedește că persoana respectivă nu este convertită. Printr-un agent nevăzut ca vântul, Hristos lucrează în mod constant asupra inimii.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.123.

b. Cum sunt fixate impresiile divine asupra inimii omenеști? Psalmii 63:6; 32:8, Ieremia 42:3; 1 Corinteni 2:10.

„Puțin câte puțin, poate în mod inconștient pentru primitor, sunt făcute impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot fi primite prin meditația la El, prin citirea Scripturilor sau prin ascultarea cuvântului de la predicatorul viu. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă cu bucurie lui Isus. Aceasta este numită de către mulți o convertire bruscă; dar este rezultatul unei lucrări îndelungi a Spiritului lui Dumnezeu – un proces răbdător și de lungă durată.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.123.

„Simpla ascultare de predici, un Sabat după altul, citirea repetată a Bibliei sau explicarea ei verset cu verset nu ne va fi de folos nici nouă, nici celor care ne ascultă, dacă nu aducem adevărurile Bibliei în experiența noastră individuală. Înțelegerea, voința, sentimentele trebuie supuse controlului Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci, prin lucrarea Duhului Sfânt, preceptele cuvântului vor deveni principiile vieții.” – *Marele Medic*, pg.444.

„Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a ilumina înțelegerea întunecată, de a topi inima egoistă și împietrită, de a-l supune pe păcătosul răzvrătit și a-l salva de influențele corupătoare ale lumii. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi era: ‚Sfințește-i prin adevărul Tău, cuvântul Tău este adevărul’ (Ioan 17:17). Sabia duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu, străpunge inima păcătosului și o taie în bucăți.” – *Testimonies*, vol.4, pg.456.

3. DOVADA NAȘTERII DIN NOU

a. Cum este manifestată în exterior lucrarea interioară a Duhului Sfânt? Galateni 5:22-25.

„În timp ce vântul în sine este nevăzut, el produce efecte care sunt văzute și simțite. Tot astfel lucrarea Duhului asupra sufletului se va manifesta în fiecare faptă a aceluia care i-a simțit puterea mântuitoare. Când Duhul lui Dumnezeu ia în stăpânire inima, El transformă viața. Gândurile păcătoase sunt date la o parte, se renunță la faptele rele și iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și luptei. Bucuria ia locul tristeții și fața reflectă lumina cerului.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.123,124.

b. Când primește cineva binecuvântarea transformării? Romani 10:9,10; 1 Ioan 1:9.

„Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nici nu privește lumina care coboară din curțile de sus. Binecuvântarea vine atunci când prin credință sufletul se predă lui Dumnezeu. Atunci acea putere, pe care nici un ochi omenesc n-o poate vedea, creează o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.

Este imposibil ca mințile finite să înțeleagă lucrarea de răscumpărare. Taina sa întrece cunoștința omenească; totuși acela care trece din moarte la viață înțelege că aceasta este o realitate divină. Începutul răscumpărării îl putem cunoaște aici printr-o experiență personală. Rezultatele sale ajung până în veacurile veșnice.

În timp ce Isus vorbea, unele licăriri ale adevărului au pătruns în mintea conducătorului. Influența îmblânzitoare și supunătoare a Duhului Sfânt i-a impresionat inima. Totuși, el n-a înțeles pe deplin cuvintele Mântuitorului. El nu a fost așa de mult impresionat de nevoia nașterii din nou, cât de modul realizării ei. El a zis mirat: „Cum se pot întâmpla aceste lucruri?” (Ioan 3:9).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.124.

„Când ne supunem lui Hristos, inima este unită cu inima Sa, voința este contopită cu voia Sa, gândirea devine una cu gândirea Sa, gândurile sunt aduse în captivitate față de El; noi trăim viața Sa.” *Parabole*, pg.247.

„Harul puternic al lui Dumnezeu, unit cu eforturile și voia omului, lucrează transformarea în viața și caracterul omului și îl aduce într-o poziție unde poate dovedi care este voia bună, acceptabilă și desăvârșită a lui Dumnezeu.” – *The Signs of the Times*, 22 august 1878.

4. ȘARPELE ÎNĂLȚAT

- a. Prin ce simbol din Vechiul Testament a ilustrat Isus răstignirea Sa? Ioan 3:14,15.

„Nicodim era atras de Hristos. Când Mântuitorul i-a explicat nașterea din nou, el a dorit ca această schimbare să se petreacă în el. Prin ce mijloace putea să fie realizat acest lucru? Isus a răspuns întrebării nerostite: „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot astfel trebuie ca Fiul omului să fie înălțat: pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:14,15).

Acesta era un teren care-i era cunoscut lui Nicodim. Simbolul șarpelui înălțat îi lămuria misiunea Mântuitorului. Când poporul Israel murea de înțepătura șerpilor înfocați, Dumnezeu l-a îndrumat pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l ridice în mijlocul adunării. Atunci în toată tabăra a fost proclamată vestea că toți acei care aveau să privească la șarpe, aveau să trăiască. Poporul știa foarte bine că în sine șarpele nu avea nici o putere să-i ajute. El era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut după asemănarea șerpilor nimicitori a fost înălțat pentru vindecarea lor, tot astfel Unul făcut „după asemănarea cârnii păcătoase” urma să fie Răscumpărătorul lor. (Romani 8:3). Mulți dintre israeliți priveau serviciul jertfelor ca având în sine capacitatea de a-i elibera de păcat. Dumnezeu dorea să-i învețe că acesta nu avea mai multă valoare decât șarpele de aramă. El trebuia să le îndrepte mințile spre Mântuitorul. Nici în cazul vindecării rănilor lor, nici în acela al iertării păcatelor lor, ei nu puteau face nimic de la sine, ci trebuia să-și manifeste credința în Darul lui Dumnezeu. Ei trebuia să privească și să trăiască.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.125.

- b. De ce au murit unii israeliți când au fost mușcați de șerpi? 1 Corinteni 10:9; Evrei 3:12. De ce vor pieri mulți în ziua de pe urmă?

„Mulți dintre israeliți nu vedeau nici un ajutor în remedii pe care l-a rânduit Cerul. Morții și muribunzii erau pretutindeni în jurul lor și ei știau că, fără ajutorul divin, propria lor soartă era sigură; dar ei continuau să se plângă de rănilor, de durerile și de moartea lor sigură până când li se epuiza puterea și ochii lor deveneau sticloși, când ar fi putut beneficia de vindecare imediată... Isus Și-a dat cuvântul; El îi va salva pe toți acei care vin la El. Deși milioane care au nevoie a fi vindecați vor respinge îndurarea oferită de El, nici unul dintre acei care se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară.” – *Patriarhi și profeti*, pg.494.

5. A PRIVI ȘI A TRĂI

- a. **Ce ar trebui să facă păcătoșii dacă doresc să fie mântuiți? Isaia 45:22; Evrei 12:2,3.**

„Efectele fatale ale păcatului pot fi îndepărtate doar prin mijlocul prevăzut de Dumnezeu. Israeliiți și-au salvat viețile privind la șarpele înălțat. Acea privire implica credință. Ei au trăit fiindcă au crezut cuvântul lui Dumnezeu și s-au încrezut în mijlocul lăsat pentru însănătoșirea lor. Tot astfel păcătosul poate privi la Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare. Spre deosebire de simbolul nemișcat și lipsit de viață, Hristos are în Sine puterea și capacitatea de a vindeca păcătosul căit.

În timp ce păcătosul nu se poate salva singur, el are totuși ceva de făcut pentru a primi mântuirea: ‚Pe cel ce vine la Mine,‘ zicea Hristos, ‚nu-l voi da afară’ (Ioan 6:37). Dar noi trebuie să *venim* la El; și când ne căim de păcatele noastre, trebuie să credem că El ne acceptă și ne iartă. Credința este darul lui Dumnezeu, dar puterea de a o exercita este a noastră. Credința este mâna cu care sufletul se prinde de oferta divină a harului și îndurării.” – *Patriarhi și profeți*, pg.493. (sublinierea autorului).

- b. **Ce lecție înțeleasă în cele din urmă de Nicodim ar trebui să ne-o însușim și noi? Efeseni 2:8.**

„Harul este un atribut al lui Dumnezeu manifestat față de ființele omenești nevrednice. Noi nu l-am căutat, ci el a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu Se bucură să-Și reverse harul asupra noastră, nu fiindcă am fi vrednici, ci fiindcă suntem atât de cu totul nevrednici. Singurul nostru argument pentru solicitarea îndurării Lui este marea noastră nevoie.” – *Marele Medic*, pg.139.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Care a fost principala caracteristică a fariseilor în zilele lui Hristos?
2. Cine este principalul Agent regenerativ al omenirii?
3. Cum este manifestată transformarea inimii?
4. Explicați simbolul șarpelui înălțat.
5. În ce se încred mulți creștini și ce trebuie să înțeleagă ei?

Isus și Ioan Botezătorul

„El trebuie să crească, iar eu trebuie să scad.” (Ioan 3:30).

„Ioan Botezătorul a fost declarat de către Mântuitorul nostru ca cel mai mare dintre profeți. Totuși, ce contrast între limbajul acestui om al lui Dumnezeu și acela al multora care pretind a fi slujitori ai crucii. Când a fost întrebat dacă era Hristosul, Ioan s-a declarat nevrednic chiar de a-I desface sandalele Maestrului său.” – *Testimonies*, vol.5, pg.214.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.127-129. (El trebuie să crească).

Duminică

8 august

1. O PROBLEMĂ ÎNTRE UCENICI

a. Ce întrebare s-a ridicat între unii din ucenicii lui Ioan și evrei? Ioan 3:25.

„S-a iscat o întrebare între [ucenicii lui Ioan] și evrei cu privire la dacă botezul curăța sufletul de păcat; ei susțineau că botezul lui Isus diferea în mod esențial de acela al lui Ioan. Curând ei se aflau în dispută cu ucenicii lui Hristos cu privire la forma cuvintelor corespunzătoare pentru a fi folosite la botez și în cele din urmă cu privire la dreptul celui din urmă de a boteza.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.127.

b. Cum și-au manifestat ucenicii lui Ioan invidia față de lucrarea lui Hristos? Ioan 3:26.

c. Ce răspuns nobil a dat Ioan ucenicilor săi? Ioan 3:27.

„Ioan avea din fire greșelile și slăbiciunile comune omenirii, dar atingerea iubirii divine îl transformase. El locuia într-o atmosferă necontaminată de egoism și ambiție și mult deasupra miasmei geloziei. El nu manifesta nici o simpatie față de nemulțumirile ucenicilor săi, ci le-a arătat cât de clar își înțelegea el relația cu Mesia, și cu câtă bucurie spunea bun venit Aceluia pentru care pregătise calea.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.127.

2. MISIUNEA LUI IOAN

a. Cum a demonstrat Ioan că își cunoștea misiunea? Ioan 3:28,29.

„[Ioan] a spus: ‚Omul nu poate primi decât ce îi este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am spus că nu sunt eu Hristosul, ci că sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire; dar prietenul mirelui, care stă și îl ascultă, se bucură foarte mult din pricina glasului mirelui’ (Ioan 3:27-29). Ioan s-a prezentat pe sine ca prietenul care acționa ca un mesager între părțile logodite, pregătind calea pentru căsătorie. Când mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului era împlinită. El se bucura de fericirea acelorora a căror unire o promovase. Tot astfel Ioan a fost chemat să îndrume poporul la Isus și era bucuria lui să vadă succesul lucrării Mântuitorului. El a zis: ‚Și bucuria aceasta, care este a mea, este deplină. El trebuie să crească, iar eu să scad.’ (versetele 29,30).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.127,128.

b. Care era lucrarea lui Ioan? Ioan 1:23,29.

c. Care este lucrarea noastră?

„Privind prin credință la Mântuitorul, Ioan s-a ridicat la înălțimea tăgăduirii de sine. El nu a căutat să-i atragă pe oameni la sine, ci să le înalțe gândurile tot mai sus, până când aveau să fie concentrate asupra Mielului lui Dumnezeu. El însuși nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum a acceptat cu bucurie tăcerea și anonimatul, pentru ca ochii tuturor să poată fi îndreptați spre Lumina vieții.

Acei care sunt credincioși chemării lor ca soli ai lui Dumnezeu nu vor căuta slava lor. Iubirea de eu va fi înghițită de iubirea pentru Hristos. Nici o rivalitate nu va păta cauza prețioasă a evangheliei. Ei vor recunoaște că este lucrarea lor de a proclama, asemenea lui Ioan Botezătorul: ‚Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29). Ei Îl vor înălța pe Isus și cu El omenirea va fi înălțată. ‚Așa vorbește Cel mare și înalt, care locuiește în veșnicie, al cărui nume este Sfânt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.’ (Isaia 57:15).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.128.

3. DARUL DUHULUI

a. Cum a reacționat majoritatea poporului la solia lui Hristos? Ioan 3:32.

„Ucenicii lui Ioan declaraseră că toți oamenii veneau la Hristos; dar cu o perspectivă mai clară, Ioan a zis: ‚Nimeni nu primește mărturia Sa;’ atât de puțini erau gata să-L accepte ca Mântuitor din păcat. Dar ‚acela care a primit mărturia Sa, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.’ (Ioan 3:33). ‚Acela care crede în Fiul are viață veșnică.’ Nu era nici o nevoie de dispută cu privire la întrebarea dacă botezul lui Hristos sau botezul lui Ioan curăța de păcat. Harul lui Hristos este acela care dă viață sufletului. Fără Hristos, botezul, ca orice alt serviciu, este o formă fără valoare. ‚Acela care nu crede în Fiul, nu va vedea viața’ (Ioan 3:36).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.128.

b. Cui îi este dat darul Duhului Sfânt? Ioan 3:34.

„Sufletul profetului, golit de eu, a fost umplut de lumina divină. Când a văzut slava Mântuitorului, cuvintele sale au fost aproape identice cu acelea pe care le-a spus Hristos în discuția Lui cu Nicodim. Ioan a spus: ‚Acela care vine de sus este mai presus de toate: acela care este de pe pământ este pământesc și vorbește cele de pe pământ: Acela care vine din cer este mai presus de toate... Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu; căci Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură.’ Hristos putea spune: ‚Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis’ (Ioan 5:30). Lui I se spune: ‚Ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, chiar Dumnezeul Tău Te-a uns cu uleiul bucuriei mai presus de semenii Tăi’ (Evrei 1:9). Tatăl nu-I dă Duhul cu măsură.’

Tot la fel se întâmplă și cu urmașii lui Hristos. Noi putem primi lumina cerului doar când suntem dispuși să fim goliți de eu. Noi nu putem discerne caracterul lui Dumnezeu sau să-L acceptăm pe Hristos prin credință, dacă nu suntem de acord să aducem orice gând în supunere față de Hristos. Tuturor acelorora care fac acest lucru, Duhul Sfânt le este dat fără măsură. În Hristos ‚locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii și voi aveți totul deplin în El.’ (Coloseni 2:9,10)” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.128.

„Talanții pe care Hristos îi încredințează bisericii Sale reprezintă în special darurile și binecuvântările împărtășite prin Duhul Sfânt... Nu toți oamenii primesc aceleași daruri, dar oricărui serv al Maestrului îi este făgăduit câte un dar al Duhului.” – *Parabole*, pg.257.

4. VALOAREA BOTEZULUI

a. Ce valoare are botezul fără harul lui Hristos? Ioan 3:36 u.p.

b. Pe de altă parte, când are botezul adevărată valoare? Ioan 3:36 p.p.

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție hotărâtă pe care trebuie s-o îndeplinească toți acei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Înainte ca omul să poată afla un cămin în biserică, înainte de a trece pragul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească pecetea numelui divin: *„Domnul, Neprihănirea noastră”* (Ieremia 23:6).” – *Testimonies*, vol.6, pg.83.

„Legămintele pe care le luăm asupra noastră la botez cuprind mult. În numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, noi suntem îngropați în asemănarea morții lui Hristos și înviați în asemănarea învierii Sale și trebuie să trăim o viață nouă. Viața noastră trebuie să fie legată cu viața lui Hristos. De acum înainte credinciosul trebuie să aibă în vedere că el este dedicat lui Dumnezeu, lui Hristos și Duhului Sfânt. El trebuie să pună toate considerațiile lumești pe planul al doilea în raport cu această nouă relație. El a declarat în mod public că nu va mai trăi în mândrie și îngăduință de sine...

Obligațiile în înțelegerea spirituală în care s-a intrat la botez sunt reciproce. Când ființele omenești își îndeplinesc partea cu ascultare din toată inima, ele au dreptul să se roage: *„Fă să se știe, Doamne, că Tu ești Dumnezeu în Israel.”* Faptul că ați fost botezați în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt este o asigurare că, dacă veți pretinde ajutorul Lor, aceste puteri vă vor ajuta în orice situație de urgență. Domnul va auzi și va da răspuns la rugăciunile urmașilor Săi sinceri, care poartă jugul lui Hristos și învață în școala Lui blândețea și smerenia. *„Deci dacă ați înviat cu Hristos, căutați acele lucruri care sunt de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu. Puneți-vă afecțiunile asupra lucrurilor de sus, nu asupra lucrurilor de pe pământ. Căci voi sunteți morți și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”* (Coloseni 3:1-3).

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar, mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” – *Ibid.*, pg.90,91.

5. O METODĂ ÎNȚELEAPTĂ

a. Înțelegând că fariseii încercau să provoace o criză între El și Ioan, ce a făcut Isus? Ioan 4:1-3.

„Isus știa că ei nu aveau să precupețească nici un efort pentru a crea diviziune între ucenicii Săi și cei ai lui Ioan. El știa că se strângea furtuna care avea să măture pe unul din cei mai mari profeți ce au fost dați lumii vreodată. Dorind să evite orice ocazie pentru o greșită înțelegere sau disensiune, El Și-a încetat munca și S-a retras în Galilea. Și noi, în timp ce suntem loiali adevărului, ar trebui să evităm tot ce poate duce la discordie și înțelegere greșită. Căci ori de câte ori se ridică acestea, ele rezultă în pierderea de suflete. Ori de câte ori se ridică împrejurări care amenință să producă diviziune, ar trebui să urmăm exemplul lui Isus și al lui Ioan Botezătorul.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.129.

b. Ce atitudine a luat Ioan pentru a dezafecta criza? Ioan 3:30.

„Ioan fusese chemat să conducă o reformă. Din acest motiv, ucenicii săi erau în pericol de a-și fixa atenția asupra lui, simțind că succesul lucrării depindea de activitatea sa și pierzând din vedere faptul că el era numai un instrument prin care lucrase Dumnezeu. Dar lucrarea lui Ioan nu era suficientă pentru a pune temelie bisericii creștine. Când și-a îndeplinit misiunea, urma să fie făcută o altă lucrare pe care mărturia lui n-o putea realiza. Ucenicii Lui nu înțelegeau aceasta. Când L-au văzut pe Hristos venind să preia lucrarea, ei au fost geloși și nemulțumiți.

Aceleași pericole există încă. Dumnezeu cheamă un om să facă o anumită lucrare; și după ce acesta a dus-o atât cât a fost calificat să o ducă, Domnul aduce pe alții, ca s-o ducă și mai departe. Dar, asemenea ucenicilor lui Ioan, mulți simt că succesul lucrării depinde de primul lucrător. Atenția este fixată asupra omenescului în locul divinului, pătrunde gelozia și lucrarea lui Dumnezeu este pătată. Acela care este astfel onorat pe nedrept, este ispitit să cultive încredere de sine. El nu își înțelege dependența de Dumnezeu. Oamenii sunt învățați să se bazeze pe om pentru îndrumare și astfel ei cad în greșală și sunt abătuți de la Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să poarte chipul și inscripția omului. Din când în când, Domnul va aduce diverși agenți prin intermediul cărora scopul Său să poată fi cel mai bine realizat. Ferice de acei care sunt dispuși să-și umilească eul, zicând împreună cu Ioan Botezătorul: „El trebuie să crească, iar eu trebuie să scad.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.129.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. De ce au devenit ucenicii lui Ioan geloși pe lucrarea lui Hristos?
2. Ce a declarat Ioan ucenicilor săi?
3. Cu ce scop este acordat darul Duhului Sfânt?
4. Cum își îndeplinește botezul adevăratul său obiectiv?
5. Ce a făcut Isus și Ioan când au înțeles pericolul unei crize între ucenicii lor?

O lucrare importantă. – „Lucrarea Școlii de Sabat este importantă și toți cei care sunt interesați de adevăr ar trebui să încerce să o facă să prospere.” – *Mărturie pentru Lucrarea Școlii de Sabat*, pg.109 eng.

Putere minunată spre bine. – „Școlile noastre de Sabat nu sunt nimic mai puțin decât societăți biblice și în lucrarea sfântă a învățării adevărilor cuvântului lui Dumnezeu, ele pot realiza mult mai mult decât au realizat până acum. Școala de Sabat, când este condusă în mod corespunzător, are o putere minunată și este adaptată să facă o mare lucrare, dar nu este acum ceea ce ar trebui să fie. Influența crescândă a lucrării Școlii de Sabat ar trebui să îmbunătățească și să mărească biserica; dar în nici un caz nu ar trebui să i se permită să abată de la interesele bisericii. În Școala de Sabat este un foarte prețios câmp misionar și dacă acum sunt semne de bine, ele sunt doar indicii și începuturi a ceea ce s-ar putea face.” – Ibid., pg.29 eng.

Uneltele lui Dumnezeu. – „Simt un adânc interes față de Școlile noastre de Sabat din toată țara, deoarece le consider a fi uneltele lui Dumnezeu pentru educarea tinerilor noștri în adevărurile Bibliei. Ar trebui să se facă eforturi constante atât de părinți cât și de instructori pentru a interesa tineretul în probleme de importanță veșnică. Școala de Sabat este un câmp misionar și mult mai mult spirit misionar ar trebui să fie manifestat în această lucrare importantă decât a fost manifestat în trecut.” – Ibid., pg.35 eng.

Câștigare de suflete. – „Școala de Sabat ar trebui să fie una din cele mai mari unelte și cea mai eficientă, în aducerea de suflete la Hristos.” – Ibid., pg.20 eng.

Influență dincolo de orice estimare. – „Se poate face foarte mult pentru educația și instruirea morală și religioasă a tinerilor de către Școli de Sabat bine organizate și conduse cum se cuvine. Timpul și atenția ar trebui să fie acordate acestei ramuri a lucrării; deoarece importanța influenței ei asupra tineretului nostru nu poate fi estimată.” – Ibid., pg.14,15 eng.

Femeia samariteană (I)

„Oricine bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va înseta niciodată; ci apa pe care i-o voi da Eu va fi în el un izvor de apă ce izvorăște în viață veșnică.” (Ioan 4:14).

„Acela care caută să-și stingă setea la izvoarele acestei lumi va bea doar pentru a înseta din nou.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.132.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.131-133.

Duminică

15 august

1. ISUS ÎN SIHAR

a. În călătoria Lui spre Galilea, unde S-a oprit Isus cu ucenicii Săi? Ioan 4:5,6.

„Când Isus ședea la marginea fântâniei, El era slăbit de foame și de sete. Călătoria care începuse dimineața fusese lungă și acum soarele amiezii strălucea asupra Lui. Setea Lui era sporită de gândul la apa rece și înviorătoare care era atât de aproape și totuși inaccesibilă; căci El nu avea nici funie, nici vas pentru apă și fântâna era adâncă. El împărțea soarta oamenilor și aștepta ca cineva să vină să scoată apă.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.131.

b. Cine a venit la izvor și ce favoare i-a cerut Isus? Ioan 4:7.

„O femeie din Samaria s-a apropiat și, în aparență inconștientă de prezența Sa, și-a umplut vasul cu apă. Când s-a întors să plece, Isus i-a cerut să-I dea să bea. Nici o persoană din Orient n-ar fi reținut o asemenea favoare. În răsărit, apa era numită ‚darul lui Dumnezeu’. A oferi de băut călătorului însetat era considerat a fi o datorie atât de sfântă, încât arabii din deșert se abăteau din traseul lor pentru a o îndeplini. Ura dintre iudei și samariteni a împiedicat-o pe femeie de a face vreo faptă amabilă față de Isus; dar Mântuitorul căuta să găsească cheia la această inimă, și cu tactul născut din iubirea divină, El a cerut și nu a oferit o favoare. O ofertă amabilă ar fi putut fi respinsă; dar încrederea trezește încredere. Împăratul cerului a venit la acest suflet respins de societate, cerând un serviciu din mâinile sale.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.131.

2. APA VIE (I)

a. Cum a atras Isus atenția femeii la darul mântuirii? Ioan 4:10.

b. Care a fost reacția femeii la oferta lui Hristos? Ioan 4:11,12.

„Femeia nu a înțeles cuvintele lui Hristos, dar a simțit importanța lor solemnă. Atitudinea ei ușuratică și zeflemitoare a început să se schimbe. Presupunând că Isus vorbea despre fântâna dinaintea lor, ea a zis: ‚Doamne, Tu nu ai cu ce să scoți și fântâna este adâncă; de unde ai Tu atunci acea apă vie? Ești Tu mai mare decât tatăl nostru Iacov, care ne-a dat fântâna și a băut el însuși din ea?’ (Ioan 4:11,12). Ea vedea înaintea ei doar un călător însetat, obosit și prăfuit. În mintea ei, ea îl compara cu onoratul patriarh Iacov. Ea cultiva sentimentul, care este atât de natural, că nici o altă fântână nu putea fi egală cu aceea făcută de patriarhi. Ea privea în urmă la patriarhi și înainte la venirea lui Mesia, în timp ce Speranța patriarhilor, Însuși Mesia, era alături de ea și ea nu L-a cunoscut. Câte suflete însetate există astăzi aproape de fântâna cu apă vie, și totuși căutând departe izvoarele vieții! ‚Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer? (ca să-L coboare pe Hristos de sus) sau: Cine se va coborî în adânc? (ca să-L scoale pe Hristos din morți)... Cuvântul este aproape de tine, chiar în gura ta și în inima ta:... dacă-L vei mărturisi cu gura ta pe Domnul Isus și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit’ (Romani 10:6-9).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.132.

„Prezența grațioasă a lui Hristos în cuvântul Său vorbește mereu sufletului, reprezentându-L pe El ca izvorul apei vii care să învioreze sufletul însetat. Este privilegiul nostru să avem un Mântuitor viu, care să rămână la noi. El este sursa puterii spirituale implantate în noi, și influența Sa va curge în cuvinte și acțiuni, înviorându-i pe toți cei din sfera influenței noastre, născând în ei dorințe și aspirații după putere și puritate, după sfințenie și pace și după acea bucurie care nu aduce durere cu ea. Acesta este rezultatul unui Mântuitor care să locuiască înăuntru.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg.340.

„Cât de mult interes a manifestat Hristos față de această singură femeie! Cât de serioase și elocvente erau cuvintele Sale! Ele au mișcat inima ascultătorului.” – *Slujitorii evangheliei*, pg.176.

3. APA VIE (II)

a. Cu ce cuvinte a arătat Isus diferența dintre un fel de apă și altul? Ioan 4:13,14.

„Isus n-a răspuns imediat la întrebarea cu privire la Sine, ci cu seriozitate solemnă a spus: ‚Oricine bea din apa aceasta va înseta din nou: dar oricine bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va înseta niciodată; ci apa pe care i-o voi da eu va fi în el un izvor de apă ce izvorăște în viață veșnică.‘ (Ioan 4:13,14).

Acela care caută să-și potolească setea la izvoarele acestei lumi va bea numai ca să înseteze din nou. Pretutindeni oamenii sunt nesatisfăcuți. Ei caută ceva care să le satisfacă nevoia sufletului. Numai Unul le poate satisface acea nevoie. Nevoia lumii, ‚Dorința tuturor națiunilor,‘ este Hristos. Harul divin, pe care numai El îl poate împărtăși, este ca apa vie, purificând, înprospătând și înviorând sufletul.‘ *Hristos, Lumina lumii*, pg.132.

b. Cum a arătat femeia samariteană că nu înțelegea cuvintele lui Hristos? Ioan 4:15.

„Isus n-a transmis ideea că a bea o singură înghițitură din apa vieții ar fi suficient pentru primitor. Acela care gustă din iubirea lui Hristos va dori în continuu după mai mult; dar el nu caută nimic altceva. Bogățiile, onoarea și plăcerile lumii nu-l atrag. Strigătul constant al inimii sale este: Mai mult din Tine. Și Acela care descoperă sufletului nevoia sa, așteaptă să-i satisfacă foamea și setea. Orice resursă și dependență umană va seca. Rezervoarele vor fi golite, bazinele se vor usca; dar Mântuitorul nostru este un izvor nesecat. Noi putem bea tot mereu și să găsim mereu provizii proaspete. Acela în care locuiește Hristos are în el izvorul binecuvântării – ‚un izvor de apă izvorând în viață veșnică‘ (Ioan 4:14). Din această sursă poate lua putere și har suficient pentru toate nevoile sale.

Când Isus a vorbit despre apa vie, femeia L-a privit cu o atenție mirată. El îi stârnise interesul și o dorință pentru darul despre care vorbea. Ea și-a dat seama că El nu Se referea la apa din fântâna lui Iacob; căci din aceasta ea obișnuia să bea în continuu și înseta din nou. ‚Doamne,‘ spuse ea, ‚dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să nu vin aici ca să scot‘ (versetul 15).‘ – *Hristos, Lumina lumii*, pg.132.

4. ISUS ÎNCEPE SĂ-ȘI DEZVĂLUIE IDENTITATEA

a. Ce nou subiect a introdus Isus în conversația Lui cu femeia samariteană? Ioan 4:16.

b. Care a fost răspunsul ei? Ioan 4:17 p.p.

„Isus a dat acum brusc o altă direcție conversației. Înainte ca acest suflet să poată primi darul după care tânjea, trebuia să fie adus acolo să-și recunoască păcatul și Mântuitorul. El ,i-a zis: Mergi, cheamă-l pe soțul tău și veniți încoace.’ Ea a răspuns: ,Nu am soț’ (Ioan 4:16,17). Astfel spera să prevină orice întrebări în acea direcție.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.133.

c. Cum i-a completat Isus răspunsul? Ioan 4:17 u.p., 18.

„Dar Mântuitorul a continuat: ,Bine ai zis: Nu am soț, căci cinci soți ai avut și acela pe care îl ai acum nu este soțul tău: aici ai spus adevărul.’ (Ioan 4:17,18).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.133.

O putere convertitoare. – „Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare, nu doar pentru că dă la tineri și bătrâni o cunoștință a Cuvântului lui Dumnezeu, ci fiindcă trezește în ei iubire pentru adevărurile sale sfinte și o dorință de a le studia pentru ei înșiși; mai presus de toate îi învață să-și conducă viețile după învățăturile sale sfinte.” – *Mărturii pentru Școala Sabatului*, pg.109,110 eng.

O binecuvântare pentru Biserică. – „În lucrarea Școlii de Sabat se găsește un câmp vast care trebuie cultivat cu grijă și care trebuie să inspire pe tinerii noștri să se dăruiască în întregime Domnului, pentru a fi folosiți de El în cauza Lui... Lucrătorilor Școlii de Sabat le sunt încredințate responsabilități sfinte și Școala de Sabat ar trebui să fie locul unde, printr-o legătură vie cu Dumnezeu, bărbații și femeile, tinerii și copiii pot fi astfel potriviți, încât să fie o putere și o binecuvântare pentru biserică. Ei ar trebui să ajute biserica înainte și în sus, cât le stă în putință, sporind din putere în putere.” – *Ibid.*, pg.92 eng.

5. ISUS SE DESCOPERĂ CA MÂNTUITORUL

a. Ce a înțeles femeia despre Isus? Ioan 4:19. Era această recunoaștere suficientă?

„Ascultătoarea tremura. O mână misterioasă rășfoia paginile istoriei vieții ei, scoțând la lumină ceea ce ea spera să țină ascuns pentru totdeauna. Cine era Acela care putea citi tainele vieții ei? Atunci i-au venit gânduri cu privire la veșnicie, la judecata viitoare, când tot ce este ascuns acum va fi descoperit. În lumina ei, conștiința a fost trezită.

Ea nu putea tăgădui nimic; dar a încercat să ocolească orice menționare a unui subiect atât de nebinevenit. Cu o profundă reverență, ea a spus: ‚Doamne, văd că ești un profet’ (Ioan 4:19). Apoi, sperând să-și aducă la tăcere convingerea, a îndreptat discuția spre puncte de controversă religioasă. Dacă acesta era un profet, cu siguranță că putea s-o instruiască cu privire la aceste chestiuni care erau disputate de atâta vreme.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.133.

b. Când femeia și-a exprimat speranța în venirea lui Mesia, ce i-a spus Isus? Ioan 4:25,26.

„Invitația Evangheliei nu trebuie să fie îngustată și prezentată doar câtorva puțini aleși, despre care credem că ne-ar onora dacă ar accepta-o. Solia trebuie dată tuturor. Oriunde inimile sunt deschise să primească adevărul, Hristos este gata să-i instruiască. El le descoperă pe Tatăl și închinarea acceptabilă înaintea Aceluia care citește inima. Pentru unii ca aceștia El nu folosește parabole. Lor, asemenea femeii de la fântână, le spune: ‚Eu, Cel care vorbesc cu tine sunt Acela.’ (Ioan 4:26).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.137.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. De ce nu a săvârșit Isus niciodată vreun miracol în interes propriu?
2. Ce resursă a folosit Isus pentru a atrage atenția femeii samaritene la evanghelie?
3. Ce a spus Maestrul cu privire la apa vieții?
4. Ce putere a dat pe față Hristos în descoperirea tainelor vieții femeii samaritene?

Femeia samariteană (II)

„Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, vă spun, ridicați-vă ochii și priviți la holde; căci sunt albe, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35).

„Orice adevărat ucenic este născut în împărăția lui Dumnezeu ca misionar.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.138.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.133-138.

Duminică

22 august

1. VASUL CU APĂ LĂSAT ÎN URMĂ

a. Ce a făcut femeia samariteană când L-a recunoscut pe Isus ca Mesia? Ioan 4:28,29.

„Femeia a fost umplută de bucurie când a ascultat la cuvintele lui Hristos. Minunata descoperire era aproape copleșitoare. Lăsându-și vasul la fântână, ea s-a întors în cetate pentru a duce și altora solia. Isus știa de ce plecase. Lăsarea în urmă a vasului vorbea în mod inconfundabil despre efectul cuvintelor Sale. Era dorința serioasă a sufletului ei să dobândească apa vie; și ea a uitat pentru ce mersese la fântână, a uitat de setea Mântuitorului pe care se hotărâse s-o potolească. Cu inima plină de bucurie, ea s-a grăbit pe cale să împărtășească altora lumina prețioasă pe care o primise.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.135.

b. Ce au făcut locuitorii din Sihar când au auzit mărturia ei? Ioan 4:30.

„, Veniți și vedeți un om, care mi-a spus toate lucrurile pe care le-am făcut vreodată,’ spuse ea oamenilor din cetate. ,Nu este el Hristosul?’ Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe fața ei era o nouă expresie și o schimbare în întreaga ei înfățișare. Ei erau interesați să-L vadă pe Isus. ,Atunci au ieșit din cetate și au venit la El.’ (Ioan 4:29,30).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.135.

2. SECERIȘUL ȘI SECERĂTORII

a. Când i-a văzut Isus pe locuitorii din Sihar venind, ce a spus El ucenicilor Săi? Ioan 4:35-38.

„Când Isus stătea încă la fântână, El privea la câmpiile cu grâne care erau răspândite înaintea Lui, cu verdele lor pal atins de razele aurii de soare. Arătându-le ucenicilor această scenă, El a folosit-o ca simbol: ‚Nu ziceți voi: Mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, vă spun, ridicați-vă ochii și priviți holdele; fiindcă sunt albe, gata de seceriș.‘ (Ioan 4:35). Și în timp ce vorbea, privea la grupele care veneau spre fântână. Mai erau patru luni până la timpul secerișului, dar acolo exista deja un seceriș gata pentru secerător.

„ ‚Acela care seceră,‘ spunea El, ‚primește plata și strânge rodul pentru viața veșnică: pentru ca atât acel ce seamănă, cât și cel ce seceră să se poată bucura împreună. Și este adevărat proverbul care spune că unul seamănă și altul seceră.‘ (versetele 36,37). Aici Hristos indică la serviciul sfânt datorat lui Dumnezeu de către acei care primesc evanghelia. Ei trebuie să fie agenții Săi vii. El pretinde serviciul lor individual. Și fie că semănăm sau secerăm, noi lucrăm pentru Dumnezeu. Unul răspândește sămânța; altul strânge recolta; și atât cel ce seamănă, cât și cel ce seceră primesc o plată. Ei se bucură împreună de răsplata muncii lor.

Isus a spus ucenicilor: ‚Vă trimit să secerăți unde n-ați lucrat; alții au lucrat și voi intrați în munca lor‘ (versetul 38). Mântuitorul privea aici înainte la marele seceriș din ziua Cincizecimii. Ucenicii nu trebuia să privească aceasta ca rezultat al propriilor lor eforturi. Ei intrau în munca altora. Chiar de la căderea lui Adam, Hristos a încredințat servilor Săi aleși sămânța cuvântului, ca să fie semănată în inimile omenești. Și un agent nevăzut, chiar o putere atotputernică, a lucrat în tăcere, dar eficient, pentru a produce recolta. Roua, ploaia și soarele harului lui Dumnezeu a fost dat pentru a înprospăta și hrăni sămânța adevărului. Hristos era pe punctul de a uda sămânța cu propriul Său sânge. Ucenicii Săi erau privilegiați să fie împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei erau conlucrători cu Hristos și cu oamenii credincioși din vechime. Prin revărsarea Spiritului Sfânt la Cincizecime, mii urmau să fie convertiți într-o singură zi. Acesta era rezultatul semănării lui Hristos, secerișul lucrării Sale.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.136.

b. Care a fost efectul mărturiei femeii despre Hristos? Ioan 4:39.

3. ISUS ÎN SAMARIA

a. Ce rugăminte I-au adresat samaritenii lui Isus? Ioan 4:40.

b. Care a fost rezultatul? Ioan 4:41.

„În cuvintele rostite femeii la fântână, a fost semănată sămânța bună și cât de repede a fost primit secerișul! Samaritenii au venit și L-au ascultat pe Isus și au crezut în El. Înghesuindu-se în jurul Lui la fântână, ei L-au asaltat cu întrebări și au primit cu nerăbdare explicațiile Sale cu privire la multe lucruri care le fuseseră neclare. În timp ce ascultau, nelămuririle lor începeau să dispară. Ei erau ca un popor ținut într-o mare întunecime care a urmat o neașteptată rază de lumină până când a găsit ziua. Însă ei nu au fost satisfăcuți cu această scurtă întrevvedere. Ei erau nerăbdători să audă mai mult și ca și prietenii lor să asculte și ei la acest minunat Învățător. Ei L-au invitat în cetatea lor și L-au rugat să rămână cu ei. Timp de două zile El a rămas în Samaria și încă și mai mulți au crezut în El.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.136.

c. Cum putem beneficia de pe urma unei experiențe similare cu aceea a oamenilor din Samaria?

„Dacă întâlnim obstacole în calea noastră și le biruim cu credincioșie, dacă întâlnim împotrivire și ocară și câștigăm biruința în numele lui Hristos, dacă purtăm responsabilități și ne îndeplinim datorii în spiritul Maestrului nostru – atunci câștigăm într-adevăr o cunoștință prețioasă a credincioșiei și puterii Lui. Noi nu mai depindem de experiența altora, fiindcă avem mărturia în noi înșine. Asemenea Samaritenilor din vechime, putem spune: ‚L-am auzit noi înșine și știm că acesta este într-adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.‘ (Ioan 4:42).

Cu cât contemplăm mai mult caracterul lui Hristos și cu cât simțim mai mult puterea Lui mântuitoare, cu atât mai clar ne vom înțelege slăbiciunea și nedesăvârșirea și cu atât mai serios vom privi la El ca la puterea și Răscumpărătorul nostru. Noi nu avem în noi înșine puterea de a curăța templul sufletului de întinarea lui; dar când ne pocăim de păcatele noastre împotriva lui Dumnezeu și căutăm iertare prin meritele lui Hristos, El ne va împărtăși acea credință care lucrează prin dragoste și curăță inima. Prin credință în Hristos și ascultare de Legea lui Dumnezeu, noi putem fi sfințiți și putem obține astfel o calificare pentru societatea îngerilor sfinți și a celor răscumparați, îmbrăcați în haine albe, în împărăția slavei.” – *The Sanctified Life*, pg.83.

4. MĂRTURIA SAMARITENILOR

a. Ce au declarat mulți samariteni după ce L-au acceptat pe Isus ca Mesia? Ioan 4:42.

„Fariseii disprețuiau simplitatea lui Isus. Ei ignorau miracolele Lui și cereau un semn că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar samaritenii nu au cerut nici un semn și Isus n-a săvârșit nici o minune între ei, cu excepția descoperirii tainelor vieții femeii de la fântână. Totuși, mulți L-au primit. În bucuria lor spuneau: ‚Acum credem, nu din pricina spuselor tale: căci L-am auzit noi înșine și știm că este într-adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.‘ (Ioan 4:42).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.136.

b. Pe ce profeție își bazau samaritenii credința lor în Mesia cel făgăduit? Genesa 49:10.

„Samaritenii credeau că Mesia urma să vină ca Răscumpărător, nu doar pentru iudei, ci pentru lumea întreagă. Duhul Sfânt Îl prezise prin Moise ca pe un profet trimis de la Dumnezeu. Prin Iacov se spusese că la El avea să fie adunarea poporului și prin Avraam că toate neamurile pământului aveau să fie binecuvântate în El. Pe baza acestor versete poporul din Samaria își baza credința sa în Mesia. Faptul că evreii întrepretaseră greșit profeții de mai târziu, atribuind primei venituri slava celei de-a doua venituri a lui Hristos i-a condus pe samariteni să respingă toate scrierile sfinte, cu excepția acelor date prin Moise. Dar când Mântuitorul a șters aceste interpretări false, mulți au acceptat profețiile de mai târziu și cuvintele lui Hristos Însuși cu privire la împărăția lui Dumnezeu.” *Hristos, Lumina lumii*, pg.136.

c. Cum putem imita lucrarea lui Hristos cu samaritenii?

„Învățătura lui Hristos a îmblânzit și a supus sufletul. Adevărul primit în inimă va lucra o restaurare în suflet. Acei care Îl iubesc pe Isus vor iubi sufletele pentru care El a murit. Adevărul sădit în inimă va descoperi iubirea pentru Isus și puterea ei transformatoare. Orice lucru aspru, nepolitic, critic și dominant nu este de la Hristos, ci vine de la Satana.” – *Mărturii pentru predicatori*, pg.138.

5. MISIONARI CREȘTINI

- a. **Dați câteva exemple pentru ceea ce devin creștinii când Îl primesc cu adevărat pe Hristos. Marcu 5:18-20; 7:31-37.**
-
-

- b. **Ce lecție esențială învățăm de la femeia samariteană? 1 Ioan 1:1-3; 2 Corinteni 5:14 (prima parte).**
-
-

„De îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, femeia samariteană i-a adus pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai eficient decât proprii Săi ucenici. Ucenicii nu vedeau în Samaria nimic care să indice că ar fi un câmp încurajator. Gândurile lor erau ațintite la o mare lucrare ce urma să fie făcută în viitor. Ei nu vedeau că chiar în jurul lor era de strâns o recoltă. Dar prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă să-L asculte pe Mântuitorul. Ea a dus imediat lumina la semenii ei din cetate.

Această femeie reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare adevărat ucenic este născut ca misionar în împărăția lui Dumnezeu. Acela care bea din apa vie devine un izvor de apă. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este asemenea unui izvor în deșert, care curge pentru a-i înviora pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară nerăbdători să bea din apa vieții.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.138.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. **Ce a făcut femeia când L-a recunoscut pe Isus ca pe singurul Mântuitor?**
2. **Care este semnificația cuvintelor: „Priviți la grâne, căci sunt albe, gata pentru seceriș”?**
3. **Câte zile a rămas Isus cu samaritenii?**
4. **Ce mărturie au dat samaritenii cu privire la Isus?**
5. **Ce fac oamenii de îndată ce-L primesc pe Isus în inimile lor?**

Darul Sabatului Întâi

Școala „Renașterea” a Uniunii Nord- Braziliene

Continuând tema Darurilor pentru Sabatul Întâi destinate educației, fondurile colectate în timpul lunii septembrie vor ajuta Școala „Renașterea” situată în Brasilia, capitala Braziliei.

Sistemul bisericesc de educație primară a fost bine întemeiat în sudul Braziliei de mulți ani. Au fost întemeiate mai multe școli pline de succes, cele mai remarcabile în marele oraș Sao Paulo. Acum lucrarea înaintază constant în nord. Uniunea Nord-Braziliană copiază succesul fraților și soriilor lor din sud în stabilirea unei puternice baze educaționale pentru a-i instrui pe tineri pentru serviciul Maestrului.

Este nevoie de ajutorul vostru pentru a face din acest proiect un succes. Mulți dintre elevii care participă la școlile noastre vin din lume și am avut multe cazuri de părinți care și-au predat Domnului inimile ca rezultat al vederii binecuvântării pe care școala a constituit-o pentru copiii lor. Vă rugăm să dăruieți generos pentru acest tip fundamental de lucrare misionară.

„Școlile bisericii noastre sunt rânduite de Dumnezeu să pregătească copiii pentru această mare lucrare. Aici copiii trebuie să fie instruiți în adevărurile speciale pentru acest timp și în lucrare misionară practică. Ei trebuie să se înroleze în oastea de lucrători care să-i ajute pe cei bolnavi și suferinzi. Copiii pot lua parte la lucrarea medicală misionară și prin puținele lor mijloace pot ajuta la înaintarea ei. Investițiile lor pot fi mici, dar orice lucru mic ajută și, prin eforturile lor, multe suflete vor fi câștigate pentru adevăr. Prin ei solia lui Dumnezeu și sănătatea Lui salvatoare vor fi făcute de cunoscut la toate neamurile. Atunci faceți ca biserica să poarte o povară pentru mieluşei turmei. Copiii să fie educați și instruiți să lucreze pentru Domnul, căci ei sunt moștenirea lui Dumnezeu.” *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pg.144,145.

Frații și surorile voastre din Uniunea Nord-Braziliană

Fiul slujbașului împărătesc

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserica și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3:20,21).

„Când venim la El cu credință, fiecare cerere ajunge la inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântarea Lui, ar trebui să credem că o primim și să-I mulțumim că *am primit-o.*” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.141. (sublinierea autorului).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.139-141.

Duminică

29 august

1. ISUS ÎN GALILEA

a. După ce a petrecut două zile cu samaritenii, spre ce oraș din Galilea S-a îndreptat Isus? Ioan 4:43-46 p.p.

„Vestea întoarcerii lui Hristos în Cana s-a răspândit repede prin toată Galilea, aducând speranță celor suferinzi și întristați.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.139.

b. Cine a venit să-L întâlnească pe Isus în Galilea? Ioan 4:46 u.p., 47 p.p.

„În Capernaum, vestea a atras atenția unui nobil iudeu care era slujbaș în serviciul împăratului. Un fiu al slujbașului suferea de ceea ce părea să fie o boală incurabilă. Medicii renunțaseră la a-l mai trata, crezând că moare; dar când tatăl a auzit despre Isus, s-a hotărât să caute ajutor la El. Copilul era într-o stare foarte rea și exista temerea că nu va mai trăi până la întoarcerea Lui; totuși, slujbașul simțea că trebuia să prezinte personal acest caz. El spera că rugăciunea unui tată ar putea trezi înțelegerea Marelui Medic.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.138.

2. NECREDINȚA SLUJBAȘULUI ÎMPĂRĂTESC

a. Care a fost cererea slujbașului? Ioan 4:47 u.p.

„Ajunghând în Cana, el a găsit o gloată în jurul lui Isus. Cu o inimă nerăbdătoare el s-a strecurat prin mulțime până în prezența Mântuitorului. Credința lui a început să oscileze când a văzut doar un om îmbrăcat simplu, prăfuit și obosit de călătorie. El se îndoia că această Persoană ar fi putut face ceea ce el venise s-o roage; totuși a căutat să vorbească cu Isus, I-a spus problema lui și L-a rugat pe Mântuitorul să-l însoțească acasă. Dar durerea lui Îi era deja cunoscută lui Isus. Înainte ca slujbașul să fi plecat de acasă, Mântuitorul văzuse deja necazul acestuia.” – *Hristos, lumina lumii*, pg.139.

b. Cu ce cuvinte a arătat Isus că El cunoștea necredința slujbașului împărătesc? Ioan 4:48.

„Dar El mai știa de asemenea că tatăl își pusese în mintea lui condiții cu privire la credința sa în Isus. Dacă cererea lui nu îi era ascultată, el nu avea să-L primească drept Mesia. În timp ce slujbașul aștepta într-o mare tensiune, Isus i-a zis: ‚Dacă nu vedeți semne și minuni, nu vreți să credeți’ (Ioan 4:48).

În ciuda la toate dovezile că Isus era Hristosul, tatăl care venise cu cererea se hotărâse să condiționeze credința lui în El de satisfacerea cererii sale.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.139,140.

„Hristos a spus slujbașului pe al cărui fiu l-a vindecat: ‚Dacă nu vedeți semne și minuni, nu vreți să credeți’ (Ioan 4:48). El Se întrista că propria Sa națiune cerea aceste semne exterioare ale mesianității Sale. De repetate ori s-a mirat de necredința lor.” – *Ibid.*, pg.229.

„Mulți care refuză solia pe care le-o trimite Domnul, caută să găsească cârlige în care să-și pună îndoielile, să găsească vreo scuză pentru a respinge lumina cerului. În fața dovezilor clare ei spun asemenea iudeilor: ‚Arată-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli au adevărul, de ce nu vindecă ei bolnavii?’... ”

Dacă ochii lor ar putea fi deschiși, ei ar vedea îngerii răi bucurându-se în jurul lor și triumfând în puterea lor de a-i amăgi. Este chiar înaintea noastră ziua când Satan va răspunde cererii acestor îndoielnici și va prezenta numeroase minuni pentru a confirma credința tuturor acelor care caută acest fel de dovezi. Cât de grozavă va fi situația acelor care își închid ochii față de lumina adevărului și cer minuni pentru a-i întemeia în amăgire!” – *Evangelizare*, pg.368.

3. VĂZÂND ȘI CREZÂND

a. Cum a manifestat Hristos întristare din pricina necredinței propriului Său popor? Matei 12:38,39.

 „Hristos a fost îndurerat de faptul că propriul Său popor, cărui îi fuseseră încredințate cuvintele sfinte nu auzea glasul lui Dumnezeu vorbindu-le prin Fiul Său.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.140.

b. Ce diferență exista între evrei și samariteni cu privire la credința lor în Isus? Marcu 6:2-6; Ioan 4:40-42.

 „Mântuitorul a pus în contrast această necredință îndoielnică cu credința simplă a samaritenilor, care n-au cerut nici o minune și nici un semn. Cuvântul Său și dovada mereu prezentă a divinității Sale avea o putere convingătoare care le atingea inimile.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.140.

c. Față de cine ar trebui să se descopere credința noastră astăzi? Romani 16:26.

 „Oricât de mic ar fi serviciul nostru sau de umilă lucrarea noastră, dacă Îl urmăm pe Hristos în credință simplă, nu vom fi dezamăgiți de răsplată. Ceea ce nu poate dobândi nici chiar cel mai mare și mai înțelept, poate primi cel mai slab și mai umilit. Poarta de aur a cerului nu se deschide înaintea celor ce manifestă înălțare de sine. Ea nu se ridică înaintea celui cu un duh mândru. Dar porțile veșnice se vor deschide larg la atingerea tremurândă a unui copilaș. Bindecuvântată va fi răsplata harului pentru aceia care au lucrat pentru Dumnezeu în simplitatea credinței și iubirii.” *Parabole*, pg.404.

„Dintre toți preținșii creștini, Adventiștii de Ziua a Șaptea ar trebui să fie cei dintâi în ridicarea lui Hristos înaintea lumii. Proclamarea soliei îngerului al treilea cere prezentarea adevărului Sabatului. Acest adevăr, cu altele incluse în solie, trebuie să fie proclamate; dar marele centru de atracție, Isus Hristos, nu trebuie lăsat la o parte. La crucea lui Hristos adevărul și îndurarea se întâlnesc și neprihănirea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie condus să privească la Calvar; cu credința simplă a unui copilaș trebuie să se încreadă în meritele Mântuitorului, acceptând neprihănirea Lui, crezând în îndurarea Lui.” – *Slujitorii evangheliei*, pg.140.

4. CREDINȚA RĂSPĂLĂTITĂ

a. Când credința slujbașului împărătesc s-a prins de Hristos, cum și-a repetat el cererea? Ioan 4:49.

„Totuși slujbașul împărătesc avea credință într-un anumit grad; căci el venise să ceară ceea ce i se părea a fi cea mai prețioasă dintre toate binecuvântările...

Asemenea unui fulger luminos, cuvintele Mântuitorului față de slujbașul împărătesc dăduseră pe față inima lui. El vedea că motivele sale de căutare a lui Isus erau egoiste. Credința lui oscilantă i-a apărut în adevăratul ei caracter. În adâncă nevoie, el și-a dat seama că se afla în prezența Unuia care putea citi gândurile și la care toate lucrurile erau posibile. Într-un strigăt de agonie, el a zis: ‚Doamne, vino în casa mea înainte să moară copilul’ (Ioan 4:49). Credința Lui s-a prins de Hristos ca și Iacov, când, luptându-se cu îngerul a strigat: ‚Nu te las să pleci, până nu mă binecuvântezi’ (Geneza 32:26).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.140.

b. Ce a făcut Isus în loc de a merge la casa slujbașului împărătesc? Ioan 4:50.

„Isus avea de făcut un dar și mai mare. El nu dorea să vindece doar copilul, ci să facă din slujbașul împărătesc și membrii familiei sale părtași la binecuvântările mântuirii și să aprindă o lumină în Capernaum, care urma să fie foarte curând câmpul muncii Sale. Dar slujbașul împărătesc trebuia să-și înțeleagă nevoia, înainte de a dori harul lui Hristos. Acest om îi reprezenta pe mulți din națiunea sa. Ei erau interesați de Isus din motive egoiste. Ei sperau să obțină vreun beneficiu special prin puterea Lui și își condiționau credința de acordarea acestei favori vremelnice; dar erau în necunoștință de boala lor spirituală și nu-și vedeau nevoia de harul divin...

Asemenea lui Iacov, el a biruit. Mântuitorul nu Se poate retrage de la suflul care se prinde de El, invocând marea sa nevoie. ‚Mergi în pace,’ i-a spus El, ‚fiul tău trăiește’ (Ioan 4:50). Slujbașul împărătesc a părăsit prezența Mântuitorului cu o pace și o bucurie pe care n-o cunoscuse niciodată mai înainte. El nu doar că credea că fiul său avea să se însănătoșească, ci se încredea cu putere în Hristos ca Mântuitor.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.140.

„Dacă ne predăm cu totul Lui și renunțăm la viața noastră de păcat, patimă și mândrie și ne prindem de Hristos și de meritele Sale, El va împlini față de noi ceea ce a făgăduit. El spune că va dăruia cu generozitate tuturor celor care-I cer. Nu putem noi crede aceasta? Eu L-am încercat în acest punct și știu că El este credincios să-și împlinească toate făgăduințele Sale.” – *The Signs of the Times*, 29 septembrie 1887.

5. VINDECAREA ȘI MÂNTUIREA

a. În ce mod l-a vindecat Isus pe fiul slujbașului împărătesc? Ioan 4:51-53.

„În același moment cei care vegheau lângă copilul muribund în casa din Capernaum au văzut o schimbare bruscă și misterioasă. Umbra morții s-a ridicat de pe fața suferindului. Aprinderea febrei a dat loc strălucirii sănătății restabilite. Ochii încețoșați s-au luminat de inteligență și puterea s-a întors în corpul slăbit. Nici un semn al bolii sale n-a mai rămas în copil. Trupul său arzând a devenit moale și umed și s-a adâncit într-un somn liniștit. Febra l-a părăsit chiar în arșița zilei. Familia era uimită și mare le-a fost bucuria.

Cana nu era așa de departe de Capernaum, încât slujbașul să nu fi putut ajunge acasă seara, după discuția cu Isus; dar el nu s-a grăbit în drum spre casă. El n-a ajuns la Capernaum decât în dimineața următoare. Ce sosire a fost aceea! Când a plecat să-L caute pe Isus, inima lui era grea de durere. Soarele i se părea că-l arde cu cruzime și cântecul păsărelelor era ca o batjocură pentru el. Cât de diferit simțea acum! Toată natura are o nouă înfățișare. El vede cu ochi noi. Când călătorește în liniștea dimineții, toată natura pare să-L laude pe Dumnezeu împreună cu el. În timp ce este încă la o oarecare depărtare de locuința sa, servii îi ies în întâmpinare, nerăbdători să ușureze încordarea pe care ei erau siguri că el ar simți-o. El nu arată nici o surprindere la vestea pe care i-o aduc, însă cu un interes atât de mare, încât nu-l pot pricepe, el îi întreabă în ce ceas a început copilul să se facă bine. Ei răspund: ‚Ieri, la ceasul al șaptelea, febra l-a părăsit.‘ (Ioan 4:52). Chiar în momentul când credința tatălui a prins asigurarea: ‚Fiul tău trăiește,‘ iubirea divină a atins copilul muribund.‘ – *Hristos, Lumina lumii*, pg.140.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. De ce nu sunt profeții în general bine primiți în patria lor?
2. Ce cuvinte ale slujbașului împărătesc dădeau pe față necredința lui?
3. Cum a reacționat Hristos la necredința poporului Său?
4. Ce făgăduiește Isus tuturor aceluia care acceptă invitația Sa?
5. Cum Se poartă Isus față de orice persoană care-I cere ajutorul?

Paraliticul de la Betesda

„Isus le-a răspuns: ‚Tatăl Meu lucrează până acum și Eu lucrez de asemenea.‛ (Ioan 5:17).

„Lucrarea lui Hristos în vindecarea bolnavilor era în perfectă armonie cu legea. Ea onora Sabatul.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.147.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.142-146.

Duminică

5 septembrie

1. APELE VINDECĂTOARE

a. **Cu ce scop mergeau mulți bolnavi la Ierusalim? Ioan 5:2,3.**

b. **Ce credință aveau oamenii despre scaldătoarea de la Betesda? Ioan 5:4.**

„În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scaldătoare, numită în evreiește Betesda, care avea cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.” (Ioan 5:2,3).

Din când în când, apele acestui bazin erau agitate și se credea că acesta era rezultatul puterii supranaturale și că cine intra primul în apă după tulburarea acesteia, ar fi fost vindecat de orice boală ar fi avut.

Sute de suferinzi au vizitat locul; dar atât de mare era mulțimea când se tulbura apa, încât se îmbulzeau toți înainte, călcând în picioare bărbați, femei și copii mai slabi decât ei. Mulți nici nu se puteau apropia de scaldătoare. Mulți care reușeau să ajungă la ea, mureau pe marginea ei. Se făcuseră adăposturi în jurul locului, pentru ca bolnavii să poată fi protejați de arșița zilei și de răcoarea nopții. Erau unii care petreceau noaptea în aceste porticuri, târându-se zi după zi la marginea scaldătorii cu speranța deșartă a vindecării.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.142.

2. PARALITICUL

a. Pe cine a văzut Isus lângă bazin? Ioan 5:5.

„Isus venise din nou la Ierusalim. Mergând singur, în aparentă meditație și rugăciune, El a ajuns la bazin. El i-a văzut pe suferinzii nenorociți așteptând ceea ce presupuneau a fi singura lor șansă de vindecare. El dorea mult să-și exercite puterea vindecătoare și să-i însănătoșească pe toți suferinzii. Dar era ziua de Sabat. Mulțimile mergeau la templu pentru închinare și El știa că o asemenea faptă de vindecare ar fi stârnit atât de mult prejudecata iudeilor, încât ar fi scurtat lucrarea Lui.

Dar Mântuitorul a văzut un caz de nenorocire grozavă. Era acela al unui om care fusese olog neajutorat timp de treizeci și opt de ani. Boala lui era într-o mare măsură rezultatul propriului său păcat și era privită ca o judecată de la Dumnezeu. Singur și fără prieteni, simțind că era izolat de îndurarea lui Dumnezeu, suferindul a petrecut ani lungi de mizerie. La timpul când se aștepta ca apele să se turbure, acei cărora le era milă de neajutorarea lui îl duceau până la porticuri. Dar în momentul favorit nu avea pe nimeni care să-l ajute să între în apă. El văzuse turburarea apei, dar n-a fost niciodată în stare să treacă de marginea bazinului. Alții mai puternici decât el săreau înaintea lui. El nu se putea lupta cu succes cu gloata egoistă și luptătoare. Eforturile sale persistente în vederea aceluși scop și strădania și dezamăgirea continuă epuizau cu repeziciune rămășițele puterii sale.” – *Hristos, Lumina Lumii*, pg.142.

b. Ce l-a întrebat Isus și care a fost răspunsul său? Ioan 5:6,7.

c. Ce i-a spus Isus paralticului să facă? Ioan 5:8.

„Isus nu-i cere suferindului să exercite credință în El. Îi spune pur și simplu: ‚Scoală-te, ia-ți patul și umblă’ (Ioan 5:8). Dar credința omului se prinde de acel cuvânt. Fiecare nerv și mușchi tresare de o nouă viață și membrele sale ologite intră sănătoase în acțiune. Fără a pune întrebări, el își pune voința la dispoziția lui Hristos și toți mușchii săi răspund la voia lui. Sărind în picioare, el se vede a fi un om activ.

Isus nu i-a dat nici o asigurare a ajutorului divin. Omul s-ar fi putut opri să se îndoiască și și-ar fi pierdut șansa vindecării. Dar el a crezut cuvântul lui Hristos și, acționând pe baza lui, a primit putere.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.143.

3. PARALIZIE SPIRITUALĂ

a. În ce stare se găsesc oamenii care sunt despărțiți de Hristos? Isaia 1:5,6; Efeseni 2:1-3.

„Prin aceeași credință putem primi vindecare spirituală. Prin păcat am fost separați de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate. De la noi înșine nu suntem mai capabili de a trăi o viață sfântă decât era ologul capabil să meargă.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.143.

„Mlădița care nu-și trage seva din viță, nu poate să aducă roadă. Fără o legătură reală, vitală cu via, fără a primi seva care curge prin butuc, ea este neroditoare. Tot astfel este și cu aceia care nu sunt cu adevărat uniți cu Hristos. Ei pot pretinde a-L cunoaște, numele lor pot fi înscrise în registrul bisericii, dar dacă nu sunt corzi vii ale Adevăratei Vițe, aceasta n-are nici o valoare. Există o unire cu biserica ce nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. Mărturisirea lor nu-i va mântui, din pricina lipsei lor de credință, lipsa roadelor dovedind că ei sunt mlădițe false. Ei sunt ascultători și nu împlinitori ai cuvântului lui Dumnezeu și viitorul lor este arătat în această parabolă [a viței și a mlădițelor]. Despărțirea lor de Hristos implică o ruină la fel de completă ca cei reprezentați prin coarda moartă. ‚Dacă cineva nu rămâne în Mine,‘ spunea Hristos, ‚este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc, și ard.‘ (Ioan 15:6).” – *The Signs of the Times*, 10 decembrie 1896.

b. Care este singurul remediu pentru o asemenea condiție? Fapte 9:34.

„Sunt mulți care-și înțeleg neajutorarea și care doresc acea viață spirituală care-i va aduce în armonie cu Dumnezeu; ei se străduiesc în zadar s-o dobândească. În disperarea lor, ei strigă: ‚O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? (Romani 7:24 u.p.). Lăsați ca aceste suflete disperate și luptătoare să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra a ceea ce a cumpărat cu sângele Său, spunând cu o milă și duioșie de nedescris: ‚Vrei să te faci sănătos?‘ (Ioan 5:6). El vă poruncește să vă ridicați în sănătate și pace. Nu așteptați să simțiți că ați fost însănătoșiți. Credeți cuvântul Său și acesta va fi împlinit. Puneți-vă voința de partea lui Hristos. Voiți să-I serviți și acționând la cuvântul Său veți primi putere. Oricare ar fi practica rea sau patima stăpânitoare care prin îndelungă îngăduire leagă trupul și sufletul, Hristos vrea și poate să vă elibereze. El va da viață sufletului care este ‚mort în păcate‘ (Efeseni 2:1). El îi va elibera pe captivii care sunt ținuți prin slăbiciune și nenorocire și lanțurile păcatului.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.203.

4. MÂNIA FARISEILOR

a. Ignorând binecuvântările revărsate asupra paralizicului, de ce au devenit fariseii iritați? Ioan 5:9 u.p., 10.

„Paralizicul vindecat s-a aplecat să-și ia patul, care era doar o cârpă și o pătură și când s-a ridicat din nou cu un sentiment de desfătare, a privit în jur să-L vadă pe Eliberatorul său; dar Isus dispăruse în mulțime. Omul se temea că nu l-ar mai fi cunoscut, dacă l-ar fi văzut din nou. Când se grăbea pe cale cu pași hotărâți și liberi, laudând pe Dumnezeu și bucurându-se de puterea sa redobândită, el i-a întâlnit pe câțiva dintre farisei și le-a spus imediat de vindecarea lui. El a fost surprins de răceala cu care ei ascultau la istorisirea lui.

Coborând sprâncenele, ei l-au întrerupt, întrebându-l de ce-și ducea patul în ziua Sabatului. Ei i-au reamintit cu severitate că nu era legal să poarte poveri în ziua Domnului. În bucuria lui, omul uitase că era Sabat; totuși nu simțea nici o osândă pentru că ascultase de porunca Unuia care avea o asemenea putere de la Dumnezeu. El a răspuns cu îndrăzneală, „Acela, care m-a făcut sănătos, mi-a zis: Ia-ți patul și umblă’ (Ioan 5:11). Ei au întrebat cine făcuse aceasta, dar el nu putea să spună. Acești conducători știau bine că numai Unul Se dovedise în stare să facă această minune; dar ei doreau o dovadă directă că era Isus, ca să-L poată osândi drept călcător al Sabatului. În judecata lor, El nu doar că violase porunca, vindecându-l pe om în Sabat, dar săvârșise sacrilegiul de a-i porunci să-și ducă patul.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.142.

b. Ce făcuseră iudeii din Sabat? Matei 23:4.

„Iudeii pervertiseră legea în așa măsură, încât o făcuseră un jug de robie. Cerințele lor fără sens deveniseră proverbiale între alte națiuni. În special Sabatul era îngrădit cu tot felul de restricții fără sens. El nu era o desfătare pentru ei, sfântul Domnului și onorabil. Cărturarii și fariseii făcuseră din respectarea lui o povară de netolerat. Unui evreu nu-i era permis să aprindă un foc și nici chiar o lumânare în Sabat. În consecință oamenii depindeau de păgâni pentru multe servicii pe care conducătorii lor le interziceau să le îndeplinească ei singuri.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.145.

5. SABATUL ȘI SCOPUL LUI

a. Cum Se raporta Isus la legea lui Dumnezeu și la Sabat? Isaia 42:21.

„Isus venise să ,mărească legea și s-o onoreze’. El nu trebuia să-i slăbească demnitatea, ci s-o înalțe. Scriptura spune: ,El nu va slăbi, nici nu se va descuraja până când nu va așeza judecata pe pământ.’ (Isaia 42:21, 4). El venise să elibereze Sabatul de acele cerințe împovărătoare care îl făcuseră un blestem în locul unei binecuvântări.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.146.

b. Ce ar trebui și ce nu ar trebui să se facă în Sabat? Exodul 20:8-11.

„Un scop înțelept stătea la baza fiecărei fapte a vieții lui Hristos pe pământ. Orice făcea El era important în sine și în învățătura lui. Dintre cei necăjiți de la scaldătoare, El a ales cel mai nenorocit caz asupra căruia să-și exercite puterea Sa vindecătoare și i-a poruncit omului să-și ducă patul prin oraș pentru a face de cunoscut public marea lucrare care fusese săvârșită asupra lui. Aceasta avea să ridice întrebarea cu privire la ce era legal să se facă în Sabat și avea să deschidă calea pentru ca El să denunțe restricțiile evreilor cu privire la ziua Domnului și să le declare tradițiile ca fără valoare...

Și omul are de asemenea o datorie de îndeplinit în această zi. Nevoile vieții trebuie satisfăcute, cei bolnavi trebuie îngrijiți, lipsurile celor nevoiași trebuie ușurate. Acela care neglijează a ușura suferința în Sabat nu va fi socotit fără vină. Ziua sfântă de odihnă a fost făcută pentru om și faptele de îndurare sunt în desăvârșită armonie cu scopul ei. Dumnezeu nu dorește ca faptele Sale să sufere nici măcar timp de o oră vreo durere, care poate fi alinată în Sabat sau în orice altă zi.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.146,147.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Ce credință predomina între evrei cu privire la scaldătoria Betesda?
2. Ce caz special a atras în mod deosebit atenția lui Hristos?
3. Cine este singurul medic ce ne poate vindeca paralizia spirituală?
4. Ce acțiune a lui Isus i-a supărat foarte tare pe evrei?
5. Ce fapte sunt în armonie cu porunca Sabatului?

Autoritatea Fiului

„Căci după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului.” (Ioan 5:26,27).

„Autoritatea Mea, spunea El, de a face lucrarea de care Mă acuzați, este că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, una cu El în natură, în voință și în scop. În toate lucrările creațiunii și providenței, Eu cooperez cu Dumnezeu.” – Hristos, *Lumina lumii*, pg.148.

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.146-152.

Duminică

12 septembrie

1. EGAL CU DUMNEZEU

a. Pe lângă vindecarea paralicului în Sabat, pentru ce alte motive Îl urau iudeii pe Isus? Ioan 5:17,18.

„Isus pretindea drepturi egale cu Dumnezeu...”

Întreaga națiune a evreilor Îl numea pe Dumnezeu Tatăl lor, de aceea ei n-ar fi fost așa de înfuriați dacă Hristos S-ar fi reprezentat ca fiind în aceeași relație cu Dumnezeu. Dar ei Îl acuzau de blasfemie, arătând că înțelegeau că El ridica această pretenție în cel mai înalt sens.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.147.

b. Cum a susținut Hristos autoritatea poruncilor lui Dumnezeu mai presus de tradițiile umane? Matei 15:1-9, 13.

„Vrăjmașii lui Hristos nu aveau argumente cu care să întâmpine adevărurile pe care El le punea înaintea conștiințelor lor. Ei puteau cita doar obiceiurile și tradițiile lor și acestea păreau slabe și palide, în comparație cu argumentele pe care Isus le scotea din cuvântul lui Dumnezeu și din ciclul neîncetat al naturii.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.147.

2. UNITATEACU TATĂL

a. Cum a explicat Isus relația Lui cu Tatăl? Ioan 5:19,20.

b. Ce autoritate și putere care-I aparține Tatălui a declarat Hristos că o posedă și El? Ioan 5:21-23.

„Umilul Nazarinean Își afirmă adevăratul Său rang de noblețe. El Se ridică mai presus de omenire, dă la o parte paravanul de păcat și rușine și stă descoperit ca Cel onorat de îngeri, Fiul lui Dumnezeu, una cu Creatorul Universului. Ascultătorii Lui sunt ca fermecați. Nimeni n-a vorbit vreodată cuvinte ca ale Lui și nu s-a purtat cu o asemenea maiestate împărătească. Rostirile Sale sunt clare și limpezi, declarând pe deplin misiunea Lui și datoria lumii. ,Căci Tatăl nu judecă pe nimeni, ci a încredințat toată judecata Fiului; ca toți oamenii să-L cinstească pe Fiul, cum Îl cinstesc pe Tatăl. Cine nu-L cinstește pe Fiul, nu-L cinstește pe Tatăl care L-a trimis... Căci după cum Tatăl are viața în Sine; tot astfel a dat Fiului să aibă viață în Sine; și I-a dat autoritate să facă judecată, fiindcă este Fiul omului’ (Ioan 5:22, 23, 26, 27).

Preoții și conducătorii se pusese ca judecători care să condamne lucrarea lui Hristos, dar El S-a declarat judecătorul lor și judecătorul întregului pământ. Lumea I-a fost încredințată lui Hristos și prin El a venit fiecare binecuvântare dată de Dumnezeu neamului căzut. El a fost Mântuitorul înainte de întruparea Lui ca și după aceea. De îndată ce a apărut păcatul, a existat și un Mântuitor. El a dat tuturor lumină și viață și fiecare urmează să fie judecat în conformitate cu măsura de lumină dată. Și Acela care a dat lumina, care a urmărit sufletul cu îndemnuri duioase, căutând să-l câștige de la păcat la sfințenie este atât avocatul, cât și judecătorul său. De la începerea mării controversate în cer, Satan și-a susținut cauza prin amăgire; și Hristos a lucrat pentru a da pe față viclesugurile sale și a zdrobi puterea lui. El l-a înfruntat pe amăgitorul și în toate veacurile a căutat să-i smulgă pe captivi din mâna lui, fiind acela care va rosti judecata asupra fiecărui suflet.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.149.

„Hristos este singurul adevărat standard al caracterului și acela care se dă pe sine drept standard pentru alții, se pune în locul lui Hristos. Și întrucât Tatăl ,a încredințat toată judecata Fiului’ (Ioan 5:22), oricine se încumetă să judece motivele altora uzurpă din nou prerogativele Fiului lui Dumnezeu. Acești prețiși judecători și critici se pun de partea lui antihrist.” – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pg.101.

3. ASIGURAREA VIEȚII VEȘNICE

a. Ce asigurare este dată oricărui adevărat credincios? Ioan 5:24.

b. Ce altă prerogativă divină a afirmat Hristos că posedă? Ioan 5:25-29.

„Și Dumnezeu ,I-a dat autoritatea să săvârșească judecata, fiindcă este Fiul omului’ (Ioan 5:27). Fiindcă El a gustat până la drojdia durerea și ispita omenească și înțelege slăbiciunile și păcatele oamenilor; pentru că El a rezistat pentru noi în mod victorios ispitirilor lui Satan și va proceda cu dreptate și duiosie cu sufletele pentru care sângele Său s-a vărsat să le salveze – din acest motiv, Fiul omului este rânduit să facă judecata.

Dar misiunea lui Hristos n-a fost pentru judecată, ci pentru mântuire. ,Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a osândi lumea; ci pentru ca lumea să poată fi mântuită prin El’ (Ioan 3:17). Și înaintea sinedriului, Isus a declarat: ,Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață’ (Ioan 5:24).

Poruncind ascultătorilor Săi să nu se mire, Hristos le-a deschis înaintea lor, într-o perspectivă și mai largă, taina viitorului. [Ioan 5:28,29 citat].

Această asigurare a vieții viitoare era aceea pe care Israel o așteptase atât de mult și pe care sperase s-o primească la venirea lui Mesia. Singura lumină care poate lumina întunericul mormântului strălucea asupra lor. Însă încăpățânarea este oarbă. Isus călcase tradițiile învățătorilor și le disconsiderase autoritatea și ei nu voiau să creadă.

Timpul, locul, ocazia și intensitatea sentimentelor care cuprinseră adunarea, s-au combinat toate să facă și mai impresionante cuvintele lui Isus înaintea sinedriului. Cele mai înalte autorități religioase ale națiunii căutau viața Aceluia care Se declarase restauratorul lui Israel. Domnul Sabatului era dus înaintea unui tribunal pământesc să răspundă la acuzația de călcare a legii Sabatului. Când Și-a declarat netemător misiunea, judecătorii Lui au privit la El cu uimire și furie; dar cuvintele Sale nu puteau fi contrazise. Ei nu-L puteau osândi. El a negat dreptul preoților și învățătorilor să-L ancheteze sau să se amestece în lucrarea Lui. Ei nu erau investiți cu o asemenea autoritate. Pretențiile lor se bazau pe mândria și aroganța lor. El a refuzat să Se recunoască vinovat de acuzele lor sau să Se lase învățat de ei.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.149,150.

4. ISUS, TEMA CENTRALĂ A SCRIPTURILOR

a. Cum a explicat Isus cauza necredinței evreilor? Ioan 5:37,38.

„În loc de a-Și cere iertare pentru fapta de care se plâneau ei, sau de a explica scopul cu care a făcut-o, Isus S-a întors împotriva conducătorilor și acuzatul a devenit acuzator. El i-a mustrat pentru împietrirea inimilor lor și pentru necunoașterea Scripturilor. El a declarat că ei respinseră cuvântul lui Dumnezeu în aceeași măsură în care Îl respingeau pe Acela pe care L-a trimis Dumnezeu. ‚Cercetați Scripturile, fiindcă socotiți că în ele aveți viață veșnică; dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.‘ (Ioan 5:39).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.150.

b. De ce n-au reușit iudeii să înțeleagă Scripturile? Ioan 5:39,40.

„Pe fiecare pagină, fie a istoriei, învățaturii sau profeției, Vechiul Testament strălucește de slava Fiului lui Dumnezeu. În măsura în care era de origine divină, întregul sistem al iudaismului era o profeție compactă a evangheliei. Despre Hristos ‚dau mărturie toți profeții‘ (Fapte 10:43). Din făgăduința dată lui Adam și până la patriarhi și orânduirea legii, lumina glorioasă a cerului a lămurit pașii Mântuitorului. Văzătorii au privit Steaua din Betleem, Șilo care avea să vină, în timp ce lucrurile viitoare treceau pe dinaintea lor într-o procesiune misterioasă. Prin orice jertfă era arătată moartea lui Hristos. În fiecare nor de tămâie se înălța dreptatea Sa. Prin orice trâmbiță de jubileu era vestit numele Lui. În taina grozavă a sfintei sfintelor locuia slava Lui.

Evreii aveau în posesie Scripturile și presupuneau că în simpla cunoaștere exterioară a cuvântului aveau viață veșnică. Dar Isus a spus: ‚Cuvântul Său nu rămâne în voi.‘ Respingându-L pe Hristos în cuvântul Său, ei Îl respingeau în persoană. ‚Nu vreți să veniți la Mine,‘ zicea El, ‚ca să aveți viață‘ (Ioan 5:38,40).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.150.

„Cuvântul lui Dumnezeu, rostit inimii, are o putere animatoare și acei care vor aduce vreo scuză pentru neglijarea de a deveni familiarizați cu el vor neglija cererile lui Dumnezeu în multe privințe. Caracterul va fi deformat, cuvintele și faptele vor fi o ocară pentru adevăr... Când mintea se ocupă de virtutea și evlavia bărbaților sfinți din vechime, spiritul care-i inspira va aprinde o flacără a iubirii și ardorii sfinte în inimile aceluia care vor să fie ca ei la caracter.” – *Sfaturi pentru Lucrearea Școlii de Sabat*, pg.15.

5. SLAVA LUI DUMNEZEU

- a. Ce altă cauză de necredință între iudei a fost arătată de Isus? Ioan 5:41,42.**

„Conducătorii evrei studiaseră învățăturile profeților cu privire la împărăția lui Mesia; dar ei nu făcuseră aceasta cu o dorință sinceră de a cunoaște adevărul, ci cu scopul de a găsi dovezi care să le susțină speranțele lor ambițioase. Când Hristos a venit într-un mod contrar așteptărilor lor, ei n-au vrut să-L primească; și, pentru a se îndreptăți, ei au încercat să-L dovedească a fi un amăgitor. Din moment ce și-au pus pașii pe această cale, a fost ușor pentru Satan să le întărească împotrivirea față de Hristos. Înseși cuvintele care ar fi trebuit primite ca dovadă a divinității Sale au fost interpretate împotriva Lui. Astfel ei L-au transformat pe Dumnezeu într-o minciună și cu cât mai direct le vorbea Mântuitorul prin faptele Lui de îndurare, cu atât mai hotărâți erau în împotrivirea lor față de lumină.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.151.

- b. Ce i-a condus pe iudei să-L respingă pe Isus și să spună bun venit învățătorilor falși? Ioan 5:43,44.**

„Eu am venit în numele Tatălui Meu și nu M-ați primit; dacă va veni un altul în numele său propriu, pe acela îl veți primi” (Ioan 5:43). Isus a venit prin autoritatea lui Dumnezeu, purtând chipul Său, împlinind cuvântul Său și căutând slava Sa; totuși El n-a fost acceptat de către conducătorii din Israel; dar când alții aveau să vină, pretinzând caracterul lui Hristos, dar motivați de propria lor voință și căutând propria lor slavă, ei aveau să fie primiți. Și de ce? Fiindcă acela care își caută slava proprie apelează la dorința de înălțare de sine din alții. La asemenea apeluri evreii puteau să răspundă. Ei ar fi primit învățătorul fals fiindcă acesta le mângulea mândria, aprobând părerile și tradițiile lor cultivate.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.151.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Ce autoritate și ce drepturi pretindea Hristos?
2. Ce relație a existat dintotdeauna între Isus și Tatăl?
3. Ce putere posedă Hristos?
4. Explicați Ioan 5:39,40.
5. Care a fost rezultatul respingerii de către iudei a lui Isus ca Mesia?

Hrănind mulțimea

„Isus le-a zis: ‚Nu au nevoie să plece; dați-le voi să mănânce!’ (Matei 14:16).

„Adesea ezitam, nedoritori să dăm tot ce avem, temându-ne să cheltuim și să fim cheltuiți pentru alții. Dar Isus ne-a poruncit: ‚Dați-le voi să mănânce.’ (Matei 14:16). Porunca Lui este o făgăduință; și în spatele ei se află aceeași putere care a hrănit mulțimea lângă mare.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.269 (sublinierea autorului).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina lumii*, pg.264-271.

Duminică

19 septembrie

1. MULȚIMEA FLĂMÂNDĂ

a. În afară de ucenici, cine altcineva L-a mai însoțit pe Isus? Ioan 6:1,2.

„Hristos Se retrăsese într-un loc izolat cu ucenicii Săi, dar aceste momente rare de liniște și pace au fost curând întrerupte. Ucenicii credeau că se retrăseseră într-un loc unde nu aveau să fie deranjați; dar de îndată ce mulțimea a constatat lipsa Învățătorului divin, au întrebat: ‚Unde este?’ Unii dintre ei au observat direcția în care plecaseră ucenicii cu Hristos. Mulți au mers pe țarm să-i întâlnească, în timp ce alții au urmat în bărcile lor pe apă. Paștele era aproape și, de departe și de aproape, grupe de pelerini, în drumul lor spre Ierusalim, se strânseseră să-L vadă pe Isus. Numărul lor a crescut până când s-au strâns cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. Înainte ca Hristos să ajungă la țarm, o mulțime Îl aștepta acolo.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.266.

b. Care era starea spirituală a oamenilor? Marcu 6:34.

„[Hristos] ‚a fost mișcat de compasiune față de ei, fiindcă ei erau ca niște oi fără păstor’ (Marcu 6:34). Părăsindu-Și locul Său retras, El a găsit un loc convenabil de unde le putea sluji. Ei nu primiseră ajutor de la preoți și conducători; dar apele de viață vindecătoare curgeau de la Hristos când El prezenta mulțimii calea mântuirii.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.266.

2. HRANĂ VREMELNICĂ

a. Pe lângă satisfacerea nevoilor spirituale ale oamenilor, de ce altceva era preocupat Hristos? Ioan 6:3-5.

„Acela care i-a învățat pe oameni calea de a-și asigura pacea și fericirea, era la fel de preocupat de nevoile lor vremelnice, ca și de nevoia lor spirituală. Poporul era obosit și slăbit. Erau mame cu prunci în brațe și copilași mici ținându-se de fustele lor. Mulți stătuseră în picioare de ore. Ei fuseseră atât de interesați de cuvintele lui Hristos, încât nu se gândiseră nici măcar o dată să se așeze și gloata era așa de mare, încât exista pericolul să se calce în picioare unii pe alții. Isus dorea să le dea o șansă a se odihni și le-a poruncit să se așeze. Era multă iarbă în acel loc și toți se puteau odihni confortabil.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.267.

b. Ce i-a spus Isus lui Filip și cu ce intenție? Ioan 6:5,6.

c. Ce I-a răspuns Filip lui Isus? Ioan 6:7.

„Acea zi părea [poporului] asemenea cerului pe pământ și ei erau cu totul inconștienți de cât timp trecuse de când nu mai mâncaseră nimic.

În cele din urmă ziua trecuse. Soarele cobora spre apus și totuși poporul zăbovea. Isus lucrase toată ziua fără hrană sau odihnă. El era palid de oboseală și foame și ucenicii L-au îndemnat să-și înceteze munca. Dar El nu Se putea retrage de la mulțimea care se îngrămădea în jurul Lui.

În cele din urmă ucenicii au venit la El, îndemnându-L să dea drumul oamenilor spre binele lor. Mulți veniseră de departe și nu mâncaseră nimic de dimineața. În orașele și satele dimprejur, ei puteau să cumpere hrană. Dar Isus le-a zis: ‚Dați-le voi să mănânce’ (Luca 9:13) și apoi, întorcându-Se spre Filip, a întrebat: ‚De unde să cumpărăm pâine ca să mănânce aceștia?’ (Ioan 6:5). El a spus aceasta ca să pună la încercare credința ucenicului. Filip s-a uitat peste marea de capete și s-a gândit cât de imposibil era să ofere hrană care să satisfacă nevoile unei asemenea gloate. El a răspuns că pâine în valoare de două sute de lei nu ar fi fost suficientă pentru ca s-o împartă între ei, ca fiecare să poată primi câte puțin.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.266.

3. PROVIZII DISPONIBILE

a. Ce informație i-a dat Andrei lui Isus? Ioan 6:8,9.

„Isus a întrebat câtă hrană se putea găsi în gloată. „Este un băiat aici,’ zise Andrei, „care are cinci pâini de orz și doi peștișori: dar ce sunt acestea pentru atât de mulți oameni?’ (Ioan 6:9).” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.267.

b. Ce plan a sugerat Isus pentru a păstra ordinea în mulțimea flămândă? Ioan 6:10.

„Isus a rânduit ca [cele cinci pâini de orz și cei doi peștișori] să fie aduși la El. Apoi a poruncit ucenicilor să așeze oamenii pe iarbă în grupe de câte cincizeci sau o sută, pentru a păstra ordinea și ca toți să poată vedea ce urma să facă.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.267.

c. Explicați succesiunea acțiunilor săvârșite de Hristos în înmulțirea hranei. Ioan 6:11; Matei 14:19.

„Când s-a instaurat [ordinea], Isus a luat hrana, „și privind spre cer, a binecuvântat-o, a frânt-o și a dat-o ucenicilor Săi, și ucenicii au dat-o mulțimii’ (Matei 14:19). „Și ei au mâncat toți și s-au săturat. Și au ridicat douăsprezece coșuri pline de fărâmituri și de peștișori’ (Marcu 6:42,43)...

Hristos n-a săvârșit niciodată vreo minune decât pentru a satisface o nevoie adevărată și fiecare minune avea menirea să-i ducă pe oameni la pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor. Hrana simplă împărțită de mâinile ucenicilor conținea un tezaur de lecții. Mâncarea oferită era una umilă; peștii și pâinile de orz erau mâncarea zilnică a pescarilor de la Marea Galileii. Hristos ar fi putut oferi oamenilor un ospăț bogat, dar hrana pregătită doar pentru satisfacerea apetitului nu le-ar fi transmis nici o lecție spre binele lor. Hristos i-a învățat prin această lecție că mijloacele naturale pe care Dumnezeu le prevăzuse pentru om au fost pervertite. Și niciodată nu s-au bucurat oamenii de ospetele luxoase pregătite pentru satisfacerea gustului pervertit, cum s-au bucurat acești oameni de odihna și hrana simplă pe care le-a oferit-o Hristos atât de departe de locuințele omenești...

Egoismul și îngăduința gustului nenatural au adus păcat și mizerie în lume, din pricina excesului pe de o parte și din pricina lipsei pe de altă parte.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.267.

4. LECȚII SPIRITUALE (I)

- a. Ce lecție i-a învățat Isus pe ucenici, după ce a hrănit mulțimea?
Ioan 6:12,13.

„După ce a fost hrănită mulțimea, au rămas multe resturi. Dar Acela care avea toate resursele puterii infinite la dispoziția Sa, a spus: ‚Strângeți resturile care rămân, pentru ca nimic să nu se piardă.‘ (Ioan 6:12). Aceste cuvinte însemnau mai mult decât a pune pâinea în coșuri. Lecția era dublă. Nimic nu trebuie irosit. Noi nu trebuie să lăsăm să ne scape nici un avantaj vremelnic. Nu trebuie să neglijăm nimic care ar tinde să folosească ființei umane. Orice lucru care va ușura necesitățile celor flămânzi ai pământului să fie strâns. Și ar trebui să se manifeste aceeași grijă în lucrurile spirituale. Când coșurile de rămașițe au fost strânse, oamenii s-au gândit la prietenii lor de acasă. Ei doreau ca și aceștia să aibă parte pe pâinea pe care a binecuvântat-o Hristos. Conținutul coșurilor a fost împărțit în gloata doritoare și a fost dus în toate zonele din împrejurimi. Astfel, acei care au fost prezenți la ospăț aveau să dea și altora pâinea care vine din cer, pentru a satisface foamea sufletului. Ei trebuia să repete ce învățaseră despre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu. Nimic nu trebuia să se piardă. Nici un cuvânt cu privire la mântuirea lor veșnică nu trebuia să cadă fără folos la pământ.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.268.

- b. Ce lecții de colaborare putem învăța din această experiență?
Marcu 6:37-40; Luca 6:38; Galateni 6:6,10.

„În fapta lui Hristos de a satisface nevoile vremelnice ale unei mulțimi flămânde, se află adânci lecții spirituale pentru toți lucrătorii Săi. Hristos a primit de la Tatăl; El a dat ucenicilor; aceștia au dat mulțimii și oamenii unul altuia. Tot astfel toți acei care sunt uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții, hrana cerească și o vor împărți altora...”

Hristos este marele centru, sursa a toată puterea. Ucenicii Săi trebuie să primească hrană de la El. Cel mai inteligent, cel mai spiritual, poate dărui doar în măsura în care primește. De la ei înșiși, nu pot da nimic pentru nevoile sufletului. Noi putem împărtăși numai aceea ce primim de la Hristos; și putem primi doar când împărtășim altora. Când continuăm să împărtășim, vom continua să primim; și cu cât mai mult împărtășim, cu atât mai mult vom primi. Astfel putem să credem, să ne încredem, să primim și să împărtășim în mod constant.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.269, 270.

5. LECȚII SPIRITUALE (II)

a. Ce alte lecții spirituale putem primi din înmulțirea hranei? Marcu 4:26-28.

„Prin hrănirea celor cinci mii, Isus ridică vălul de pe lumea naturală și descoperă puterea care este exercitată în mod constant spre binele nostru. În producerea recoltelor pământului, Dumnezeu săvârșește în fiecare zi o minune. Prin agenții naturali este săvârșită aceeași lucrare care a fost făcută în hrănirea mulțimii. Oamenii pregătesc solul și seamănă sămânța, dar viața de la Dumnezeu este aceea care face să germineze sămânța. Ploaia lui Dumnezeu și aerul și razele soarelui sunt acelea care fac să iasă ‚mai întâi frunză verde, apoi spic, apoi bob deplin în spic’ (Marcu 4:28). Dumnezeu este Acela care hrănește zilnic milioanele din câmpiile pline de rod. Oamenii sunt chemați să coopereze cu Dumnezeu în grija pentru grâu și pregătirea pâinii și din acest motiv ei pierd din vedere agentul divin. Ei nu-I dau lui Dumnezeu slava ce se cuvine numelui Său sfânt. Lucrarea puterii Sale este atribuită cauzelor naturale sau instrumentelor omenești...

Minunea pâinilor învață o lecție de dependență de Dumnezeu. Când Hristos i-a hrănit pe cei cinci mii, hrana nu era aproape, la îndemână. În aparență El nu avea mijloace la dispoziție. Aici era cu cei cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii, în pustie. El nu invitase marea mulțime să-L urmeze; ei au venit fără invitație sau poruncă; dar El știa că după ce au ascultat atât de mult la învățătura Sa, ei erau flămânzi și slăbiți; căci El era una cu ei în nevoia lor de hrană. Ei erau departe de casă și noaptea era aproape. Mulți dintre ei nu aveau mijloace pentru a cumpăra hrană. Acela care postise pentru ei patruzeci de zile în pustie nu îngăduia ca ei să se întoarcă flămânzi la casele lor. Providența lui Dumnezeu L-a pus pe Isus acolo unde era și El depindea de Tatăl Său ceresc pentru mijloacele de ușurare a nevoilor.” – *Hristos, Lumina lumii*, pg.268.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

1. Care era principalul interes al lui Hristos pentru oameni?
2. De ce a satisfăcut Isus nevoile fizice ale oamenilor?
3. Explicați metoda lui Hristos de a păstra în ordine mulțimea flămândă.
4. Cum i-a inclus Isus pe ucenici în lucrarea de hrănire a poporului?
5. Ce altă lecție importantă a învățat Isus după ce a hrănit mulțimea?

Lucrarea Școlii de Sabat

Un câmp important și vast. „Superintendenții și lucrătorii din Școlile noastre de Sabat au de cultivat un câmp foarte important și vast. Ei trebuie să fie botezați cu Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pentru ca mințile lor să poată fi impresionate să folosească cele mai bune metode și să urmeze cele mai bune planuri pentru a face ca lucrarea lor să se bucure de un succes deplin. Domnul va lucra cu eforturile lor; căci tinerii sunt cumpărați cu sângele Fiului unic născut al lui Dumnezeu. Domnul i-a iubit pe acești tineri și L-a dat pe Isus să moară, pentru ca ,oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică’ (Ioan 3:16).

Trebuie făcută o mare lucrare de educare. Instructorii ar trebui să se roage adesea pentru copii și tineri și împreună cu ei, pentru ca ei să poată ,privi Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii’ (Ioan 1:29). Ei ar trebui să-i învețe pe tineri responsabilitatea lor înaintea lui Dumnezeu și să-i ajute să înțeleagă ce așteaptă Isus de la ei. Exercițiți orice influență pe care o puteți folosi pentru a-i face să fie interesați de Scripturi. Lucrați pentru sufletele lor, pentru ca ei înșiși să devină lucrători zeloși, folosindu-și talentele pentru a împărtăși și altora ceea ce le-a fost împărtășit lor.” – *Mărturii pentru Școala Sabatului*, pg.83 eng.

Vrednici de o servire îndelungată. „Școala Sabatului ar trebui să fie un loc unde perlele adevărului sunt căutate și salvate din rătăcirea ce le înconjoară și puse la locul lor adevărat în cadrul evangheliei. Mărgăritarele prețioase ale adevărului, multă vreme pierdute din vedere, trebuie să fie restaurate acum copiilor lui Dumnezeu. Temele îndreptățirii prin credință, ale neprihănirii lui Hristos, ar trebui prezentate în școlile noastre, pentru ca tinerii și copiii să poată înțelege aceste subiecte importante și instructorii și elevii să poată cunoaște calea mântuirii. Principii sfinte și veșnice, legate cu planul de mântuire au fost multă vreme pierdute din vedere, dar trebuie să fie restabilite în locul lor corespunzător în planul de mântuire și făcute să apară în lumina lor cerească și să răzbată prin întunericul moral în care este învăluită lumea.

„Tinerii să ia aminte la cuvintele înțeleptului: ‚Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te baza pe propria ta înțelepciune’ (Proverbele 3:5). Ei să umble cu atenție, grijă și rugăciune înaintea Domnului, într-o continuă dependență de El și exercitând în același timp toate puterile lor, folosind toate ocaziile și încrezându-se în ceea ce Domnul poate face cu capacitățile lor consacrate. Ei să întrebe la fiecare pas: ‚Este aceasta calea Domnului?’ Umilința este o caracteristică a acelor care au adevărata înțelepciune, și, indiferent care ar fi realizările lor, ei nu vor fi lăudăroși și încrezători în sine.

Domnul cheamă tineri și tinere să se încingă pentru o lucrare serioasă, de o viață, în lucrarea Școlii de Sabat. Eforturi intermitente nu vor realiza prea mult bine și nu vă vor face lucrători de succes în lucrarea lui Dumnezeu. Prin stăruirea răbdătoare în facerea de bine, voi trebuie să deveniți împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi trebuie să vă considerați servi cu ziua ai lui Dumnezeu. Dați-vă silința în lucrarea voastră pentru o zi și aveți grijă să nu croiți cărări strâmbe cu picioarele voastre, pentru ca cei șchiopi să nu fie abătuți de la calea dreptății prin faptele voastre rele.” – Ibid., pg.52,53 eng.

O răsplată abundentă. „Nimeni nu poate lucra în Școala de Sabat sau în lucrarea de temperanță fără a recolta un seceriș bogat, nu doar la sfârșitul lumii, ci și în această viață. Chiar în efortul de a-i lumina și binecuvânta pe alții, propriile sale vederi vor deveni mai clare și mai largi. Cu cât încercăm să explicăm altora adevărul, cu o iubire pentru suflete, cu atât mai clar va deveni el pentru noi. El se deschide mereu cu o nouă frumusețe și forță înțelegerii celui ce-l prezintă.” – Ibid., pg.108 eng.

Cercetați Scripturile: „Nici un bărbat, nici o femeie și nici un tânăr nu poate ajunge la desăvârșirea creștină în timp ce neglijează studierea cuvântului lui Dumnezeu. Printr-o cercetare atentă și amănunțită a cuvântului Său, noi vom asculta de îndemnul lui Hristos: ‚Cercetați Scripturile; căci socotiți că în ele aveți viața veșnică: dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.’ (Ioan 5:39).

Această cercetare îl face pe student în stare să observe îndeaproape Modelul divin, fiindcă ele mărturisesc despre Hristos. Modelul trebuie cercetat adesea și îndeaproape pentru a putea fi imitat. Când cineva devine familiarizat cu istoria Mântuitorului, el descoperă în sine defecte de caracter; neasemănarea lui cu Hristos este atât de mare, încât el vede că nu poate fi un urmaș al Său, fără o foarte mare schimbare în viața lui. Totuși, el studiază cu dorința de a fi asemenea marelui său Exemplu; el prinde privirea și spiritul iubitului său Maestru; privind el este schimbat. ‚Privind la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre’ (Evrei 12:2).” – *Sfaturi pentru Lucrarea Școlii de Sabat*, pg.15.